

GÖZGÜ

EDİTÖR: Orhan YÜCEL

IKSAD
Publishing House

GÖZGÜ

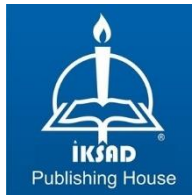
EDİTÖR

Orhan YÜCEL

YAZARLAR

Abdullah KAÇAN
Abdullah Sefa ÖZKAYA
Abdullah ÜNLÜ
Ahmed Tarık DOĞRU
Ali Deniz AYYILDIZ
Ali Mirza ADIGÜZEL
Ali Musab ÇELİK
Alp Eren ÖZDEMİR
Aysima GEÇEN
Ayşe Sena AĞAR
Azranur AYHAN
Berire Melda SEZEN
Ceyda KARAKUŞ
Elif Erva DUK
Elif İkra ÇETİNKAYA
Elif KIZRAK
Emre PEHLİVAN
Gülistan ŞAHİN
Halid Muaz URUÇ
Hasan Ali DURMAZ
Havva Yaren YILMAZ
İbrahim ARI
İsmail ÇAY
Kağan ÖZKAN

Kerem TAŞ
Mehmet Efe KIR
Meryem YÜCEL
Muhammed Enes GÜNCÜ
Muhammed Eymen DOLU
Muhammed Miraç BAYIN
Nisa ORMANCI
Nurefşan KARADAĞ
Ömer Akif ÜNLÜ
Ömer Safa KARATAŞ
Reyyan Irmak CANTİMUR
Salih Miran AKDAŞ
Semih GİDER
Umut Barkın TOSUN
Vuslat DOĞAN
Yiğit Efe ÖZER
Yunus Emre TOPER
Yusuf Kağan GİYİK
Yusuf Kerem YALÇIN
Zeynep ÖZCAN

Copyright © 2025 by iksad publishing house

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

Institution of Economic Development and Social Researches Publications®

(The Licence Number of Publicator: 2014/31220)

TÜRKİYE TR: +90 342 606 06 75

USA: +1 631 685 0 853

E mail: iksadyayinevi@gmail.com

www.iksadyayinevi.com

It is responsibility of the author to abide by the publishing ethics rules. The first degree responsibility of the works in the book belongs to the authors.

Iksad Publications – 2025©

ISBN: 978-625-378-163-7

Cover Design: İbrahim KAYA

January / 2025

Ankara / Türkiye

Size = 16x24 cm

SUNUŞ

Özel yetenekli öğrencilerin, sosyal bilimlere yönelik eğilimleri ve ilgileri sayısal alanlara kıyasla daha düşük düzeyde olduğu gözlemlenmektedir. Bu ilgi azlığı öğrencilerde yazı düzeninin bozulmasına neden olmaktadır. Öte yandan öğrenciler duygusal ve düşünsel gelişimlerini yazılı anlatım çalışmalarıyla ifade etmekte isteksiz olabilmektedirler.

Üstün yetenekli çocuklar, eğitimlerinin ilk yıllarında beklenen düzeyde emek vermedikleri halde başarılı olmaktadır ve bu durum zamanla çocuklarda alışkanlık yaratmaktadır. İlerleyen yıllarda edinilen bu alışkanlığın çocuklarda akademik motivasyon düşüklüğüne neden olacağına yönelik endişeler sezilmektedir.

Öğrencilerimizin zekâ ve yetenek gelişimleri, yaşitlarına ve buldukları sınıf düzeyindeki akranlarına göre ileri düzeyde bulunduğundan anlama yetileri oldukça hızlı işlemektedir. Bu bağlamda onların zayıf ve güçlü yönlerini tespit ederek hedeflerine ulaşabilmeleri amacıyla kendi kişisel gelişim planlarını oluşturabilme ve bu doğrultuda kendilerini organize edebilme yeteneklerini edinmelerini beklemekteyiz.

Battalgazi Bilim ve Sanat Merkezi olarak öğrencilerimizin Türkçemizi daha etkili kullanma bilgisine sahip olmaları ve dil becerilerini geliştirebilmeleri temel amaçlarımız arasında yer almaktadır. Belirlediğimiz bu hedef doğrultusunda dil gelişim sürecini takip etmekte ve uygun öğrenme ortamları oluşturarak çeşitli öğrenme etkinlikleri düzenlemekteyiz.

Kurumumuz adına hazırlanan bu kitap; öğrencilerimizin okuduklarını anlama, aktarma, çıkarımlarda bulunma ve çeşitli metin türlerinde eserler üretebilme yeteneklerini keşfetme bakımından önem arz etmektedir. Ayrıca bu çalışma ilk olma açısından bizler için ayrıcalıklı bir konuma sahip olacaktır. Eserleri yayınlanan öğrencilerimize başarılar diliyorum. Bu çalışma ile öğrencilerimize duygu ve düşüncelerini sanatsal bir üslupla yazılı olarak ifade etme olanağı sunan Türkçe Öğretmenimiz Orhan YÜCEL'i tebrik ediyorum. Ayrıca çalışmanın e-kitap haline getirilmesinde emek veren Görsel Sanatlar Öğretmenimiz İbrahim KAYA'ya, yayınlanmasını sağlayan İKSAD başkanı Sayın Mustafa Latif EMEK'e ve İKSAD yayın gurubu başkanı Sayın Sefa Salih BİLDİRİCİ'ye teşekkür ediyorum.

Kaya KAYA

Battalgazi Bilim ve Sanat Merkezi Müdürü

ÖN SÖZ

İki bin on dokuz yılının yaprak dökümünde açılan kurumumuz zamanla büyüdü, büyüdü kocaman bir aile oldu. Beydağı'nın eteklerindeki şehrimizin en yeteneklilerine hizmet etmeye devam ederken ufkumuz Kafdağı'nın ötesine uzanmaktaydı. Beş yılda yolumuza çıkan birçok badireyi yine yeniden diyerek atlattık. Biz gözgüydük (ayna), öncüyüydük, gelecektik, umuttuk ve farkındaydık.

Türkçe ve Edebiyat derslerinde hem dinledik, okuduk hem konuştuk, yazdık. Kendimizle, ailemizle, komşularımızla, doğayla, hayvanlarla kısaca tüm varlıkla etkili iletişim kurmaya çalıştık. Her güne kötülükle uyandığımız dünyaya sürekli umut ettik. Mümbitti toprağımız, birçok ürün mahsul ettik. Hep istifledik, hiç pazar eylemedik. Benlik davası gütmeden muhabbetimize ortak aradık. Hata yaptık çünkü bir şeyler yaptık. Biriktirdiğimiz değil; paylaştığımız bizimdir, dedik. Kendimizi bir nokta olarak gördüğümüzde bir baktık ki anlamlı bir cümlenin sonundaydık...

Orhan YÜCEL

Battalgazi BİLSEM Türkçe Öğretmeni

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	i
ÖN SÖZ.....	ii
İÇİNDEKİLER	iii
BATTALGAZİ BİLSEM.....	7
ALTI KELİMELİK ÖYKÜ BİÇİMİ.....	8
ALTI KELİMELİK ÖYKÜLER	9
HAİKU ŞİİR BİÇİMİ	16
HAİKU ŞİİRLERİ	17
KÜÇÜREK ÖYKÜ BİÇİMİ.....	20
ÇIKMAZ YOL.....	21
NEZAKET	22
YOKLUK HİSSİ.....	23
OLANLAR OLDU.....	24
AÇILMAYAN KAPI.....	25
İÇİMDEKİ HÜZÜN	26
VİCDAN.....	27
GAZZE'DE	28
BÜYÜK GÜNÜM	29
HUZUR.....	30
HAYAL Mİ GERÇEK Mİ?	31
SİHİRLİ BİLEKLİK	32
KADER.....	33
O MUYDU?.....	34
O AN.....	35
ANLATAMAM HÜZNÜMÜ	36
KARA GECE.....	37
YUVA.....	38
EMANET.....	39

DEDEMİN KAYISI BAHÇESİ	40
EVDE KALAMAM	41
BAYRAM	42
SONSUZ MUTLULUK	43
YOKSULLUĞUM	44
BİR YOL	45
KAR	46
YENİ ARKADAŞ	47
BOŞLUK	48
SAHTE MUTLULUK	49
PENCEREM	50
KARDEŞİM	51
GİTMEDİM MEMLEKETİM	52
AKROSTİŞ ŞİİR BİÇİMİ	53
BU FERYADA KİM DUR DİYECEK	54
FİLİSTİN ÖZGÜRLÜK	55
FİLİSTİN VAHŞETİ	56
ÖZGÜR FİLİSTİN	57
SEN GÜÇLÜSÜN	58
YETİM ÜLKE	59
SOMUT ŞİİR BİÇİMİ	60
MERDİVEN	61
DOĞA	62
YILDIZ	63
HAYAT BİR YILDIRIM	64
ÇOCUK OLMAK	65
KELEBEK	66
BİR ŞUBAT SABAHI	67
ZAMAN	68
BULUT GİBİ	69

ARSLANTEPE ÖREN YERİ AÇIK HAVA MÜZESİ.....	70
MELİD'İN KORUYUCUSU	72
BİR SARAY HİKÂYESİ.....	74
KÜLLERİNDEN DOĞAN KRALLIK: ARSLANTEPE	76
TARİHİ YAŞAMAK	79
ARSLANTEPE'NİN GİZEMİ	86
ALTIN KÂSE	88
ARSLANTEPE VE İKİ ARKADAŞ.....	93
HUZAN ve KLEOSANT: MALİTİYA YOLCULUĞU	95
KAYNAKÇA	99

BATTALGAZİ BİLSEM

Bilgi, her işin başı

Akıllı ol.

Tartış, tart; eleştir, ele

Tecrübe et.

Aristo, Einstein, Aziz Sancar

Liderlik bunlarda fakat sıra sende

Güneş doğar, batar, bunu herkes görür.

Ama güneşin ne olduğunu

Zaman, hareket, enerji, Tanrı

İlgi duyan ancak hakikate yürür.

Bilsem, öğrensem hayata dair her şeyi

İmkânları, imkânsız olanları

Lamı cimi yok, kısacık bir ömür

Sonsuzluğa bir şeyler bırakmak,

Emelim olmalı, insanlığa katkı sunmalı.

Madem insanız, aklın yolu bir olmalı.

Nurefşan KARADAĞ

ALTI KELİMELİK ÖYKÜ BİÇİMİ

Amerikalı ünlü gazeteci, romancı ve öykü yazarı Ernest Hemingway sık sık oturduğu arkadaşlarıyla bir gün iddiaya giriyor. Edebiyatçı bir arkadaşı "Ne kadar yeteneklisin ki?" diye sorunca Hemingway de, "Senin hayal edemeyeceğin kadar." diye cevap verir. Öyleyse "O zaman on sözcüğü geçmeyen etkileyici bir öykü yaz da görelim! Eğer yapabilirsen herkesin karşısında sana saygılarımı sunacağım!" diye karşılık verir arkadaşı. Hemingway, girdikleri bu iddianın ardından kalem ve kâğıt alarak kısa bir sürenin ardından edebiyat literatürüne giren şu cümleyi yazar;

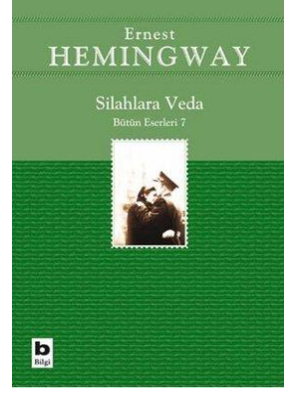
"For sale: Baby shoes. Never worn."

"Satılık: Bebek ayakkabıları. Hiç giyilmedi."

İşte günümüze kadar uzanan altı kelimeelik öykü akımı böylece başlıyor.

Altı kelimeelik öykü biçimi, okuyucuyu az sözle görülmeyeni ve bilinmeyi hissettirmeye yönlendirir. Bu biçim basit sözcüklerle, farklı yorumlarla anlatıma derin ve gizemli bir zenginlik kazandırmayı hedefler. (1)

Öğrencilerimizle az sözle çok şey anlatmaya çalıştığımız altı kelimeelik öykülerimiz...

Görsel 1. Ernest Hemingway "Silahlara Veda" kitap kapağı.

ALTI KELİMELİK ÖYKÜLER

1. Odanın kapısı açılır açılmaz huzurdu gelen.
2. Bir kitap, bir kahve, huzurdu aradığı.
3. Bir bakışla başladı, bir ömür sürdü.

Abdullah Sefa ÖZKAYA

1. Eve gittiğimde kapının önünde kefen vardı.
2. Ölen dirilmez tamam, gittin, neden gelmiyorsun?
3. Hepimiz olumlu-olumsuz, anlamlı-anlamsız yaşıyorduk.

Abdullah ÜNLÜ

1. Biz buraya ölmeyi yenmeye gelmiştik hâlbuki.
2. Geçmişte yaşadıklarım geleceğimi çok değiştirmez sanmıştım.
3. Her şey bir karıncayı incitmekle başlamıştı.

Ahmet Tarık DOĞRU

1. Yavru kuş uçuyordu kanatsız olduğu halde.
2. Dur demişti, ayakları olmayan uzun adama.
3. O eldiveni hiç giymemişti, kış gelmemişti.

Ali Deniz AYYILDIZ

1. Evi gördüm fakat sağlam halini değil.
2. Ailem yaşıyor ama benim yanımda değil.
3. Çok mutluyum ama bunu hiç hissedemiyorum.

Ayşe Sena AĞAR

1. Keşke o gece, o salonda olmasaydım.
2. Ne yaptım ki, bavulumun içi dolu...
3. Koca mirası paylaşmaya bu haber yetti.

Azranur AYHAN

1. Elimden gelen tek şey ağlamak olmamalıydı.
2. Kronometreyi durdurdu ama zamanı akıp gidiyordu.
3. Uzakları izliyordum ama o daha uzaktaydı.

Berire Melda SEZER

1. Kuşlar gibi özgür olmak isterdi hep.
2. Bugün eylülün onu, onsuzluğun yıl dönümü.
3. Bir gün onlara da doğacaktı güneş.

Ceyda KARAKUŞ

1. Benim hayatım kelimelere sığmayacak kadar kısa.
2. Dünya bir dursun herkes bir sussun!
3. Hangi kalbi mutlu edersin, sevebilir misin?

Elif İkra ÇETİNKAYA

1. İki kişiydik; ben ve sanatçı ruhum.
2. İnsanlar bu konuda çok iyiler; güvensizlik.
3. Manzaraya karşı oturuyorduk ben ve yalnızlık

Gülistan ŞAHİN

1. Sonunda buluştuk sevdiğimle fakat paralel evrende.
2. Futbol oynamak istiyordu topa vuramasa bile.
3. Babası konuştu, sen de gel sonsuz uykuya.

Halid Muaz URUÇ

1. Camdan bakıyor, en azından yürüyebiliyordu.
2. Derin düşünüyordu, belki bir gün çıkarım.
3. Yine mezarlık yollarındaydı, yanında kimse kalmamıştı.

Hasan Ali DURMAZ

1. Hâlbuki ben sadece mutlu olmak istemişim.
2. Kesinlikle amacım onu incitmek, üzmem değildi.
3. Mutluluğu hak etmek için ne yaptın?

Havva Yaren YILMAZ

1. Çiçeğe her şeyi yapmıştı, sevgi hariç.
2. Kalem bitmişti aynı ailesinin hayatı gibi.
3. Kuşlar delice uçuyordu ama özgürce değil.

İbrahim ARI

1. Bilge dedem derin bir uykuya daldı.
2. Ormandaki hayvanlar çaresizlik içerisinde çılgın atıyordu.
3. Bu hayatta en güveneceğim kişi kendidir.

Kağan ÖZKAN

1. Kalmamıştı gölgenin altında bir kişi bile.
2. Hiç kimse susturamıyordu zalimlerin içindeki nefreti.
3. O da bırakıp gitmişti, duvarların yalnızlığını hissediyordu.

Kerem TAŞ

1. Eskiydi bu elbise ama halen askıda.
2. Yakacak odunumuz yoktu, ailem içimi ısıtıyordu.
3. Dünyadaki en acı hikâyeyi çocuklar yazdı.

Muhammed Eymen DOLU

1. Ya gidecekti ya da burada kalmak zorundaydı.
2. Bugün burada tek kişiyim, mutluluğum yok.
3. Yaşadıklarımı minik kelimelerle anlatmaya gücüm yetmiyor.

Umut Barkın TOSUN

1. Babam hiçbir şey söylemeden koltuğundan kalktı.
2. Hayat bir anda yapraklarını dökmeye başlamıştı.
3. Yalnızlığı çok iyi anlamıştı kalabalığın içinde.

Yusuf Kağan GİYİK

1. Evden ayrıldım, geri dönemeyeceğimi iyi biliyordum.
2. Hasta annesine seslendi fakat ses yoktu.
3. Hediyelerimi götürdüm ancak yatakta hareketsizce yatıyordu.

Yusuf Kerem YALÇIN

HAİKU ŞİİR BİÇİMİ

Görsel 2. “Haiku Şiir” temsili.

Az sözle çok şey anlatma sanatı olan şiir, duygularımızın belki de en özlü anlatımıdır. Türkçe’ye eğlenceli mısra olarak çevrilen Haiku, geleneksel Japon şiir çeşididir. Dünyanın en kısa şiirsel ifade biçimidir.

Japon Haiku'ları genellikle 5-7-5 ölçüsü biçiminde üç sözcük, üç mısra şeklinde oluşmaktadır. (2)

Haiku şiir biçiminde amaç hayatın sıradan akışında bir anı yakalayıp ona odaklanmaktır. Farkındalık oluşturarak anı resmeden bir mevsim şiiridir de diyebiliriz. Herhangi bir gözlemi, sezgiyi, duyguyu, durumu kısaca özü, az sözle anlatmanın biçimidir haiku.

Öğrencilerimizle doğayı keşfetme ve hızla akan hayatta durup düşünme hedefleriyle çalıştığımız haiku şiir denemelerimiz...

HAİKU ŞİİRLERİ

Ağaçlar yanmış,
Filistin yıkıldı mı?
Dünyam kararmış.

Abdullah KAÇAN

Herkes dinler,
Zulümlerin sesini,
Bomba, ateş, kan

Ali Mirza ADIGÜZEL

Hava pusluydu,
Dağa çarpmadan önce,
Özgürdü kuşum.

Ali Musab ÇELİK

Savaş olmazsa,
Güzelleşir dünyamız
Hem de bir anda.

Emre PEHLİVAN

Hayallerimdi
Bulutlara uzanan,
İncitme lütfen!

Havva Yaren YILMAZ

Mutluydum sanki
Yanımdaki bir ağaç,
Beni anlayan.

Mehmet Efe KIR

Kalem ve silgi
Biri yazar biri siler,
Yazmaya değer.

Meryem YÜCEL

Kendimi gördüm,
Cesaretsizliğimi,
Koca öfkemi.

Muhammed Miraç BAYIN

Gemi yaklaştı,
Doğruca kayalığa,
İçim sessizdi.

Ömer Akif ÜNLÜ

Güneş gülümser
Dağların arkasından
Uzanır yere.

Ömer Safa KARATAŞ

Gece gece be
Neredesin güneş sen
Sabaha kadar.

Semih GİDER

Savaş olmazsa,
Ne güzel olur dünya,
Mutlu, neşeli.

Zeynep ÖZCAN

KÜÇÜREK ÖYKÜ BİÇİMİ

Görsel 3. Yazma temsili.

Dünyada “anlılık kurmaca” olarak adlandırılan küçürek öykü, edebiyatımızda çok kısa öykü, minimal öykü, kısa kısa öykü, öykücük, kıpkısa öykü, mini öykü, mesel gibi çok farklı şekilde adlandırılmıştır. Fakat “Küçürek” şeklinde türemiş şekli yaygın olarak kabul görmüştür.

Küçürek öyküler; yaşanmış küçük olaylar, içsel konuşmalar, yaşamdaki kısa bir an, kısa bir düşünce gibi her konuyu işleyebilir. Fakat öykülerde olan olay, durum, şahıs kadrosu, mekân ve zaman unsurları daha sınırlı bir anlatımla gerçekleşir. Biçim olarak 750 sözcükten az olanlar bu türe dahil edilse de daha da az olması gerektiğini düşünenler hatta 100 sözcüğü geçmeyenleri küçürek öykü olarak adlandırılmasını belirtenler de bulunmaktadır. (3) Bu öykü biçimi şiir gibi imgesel ve yoğun bir anlatımla kurgulanarak okuyucudan verilmeyeni tamamlaması beklenir.

Öğrencilerimizle sembolik, dolaylı ve yoğun anlatımlara dayalı 100 sözcük sınırında küçürek öykü biçimi çalışmalarımız...

ÇIKMAZ YOL

Annesi öldüğünden beri Mehmet'in psikolojisi bozduktu. Kendisini Mariana çukurundaki gibi bir çıkmazda hissediyordu. Hiç aydınlık yoktu hayatında, karanlık kaplamıştı her yanı. Bu çıkmazdan kurtulamayacaktı belki de... Mehmet gözlerini tavandaki boya izine dikerek yoğun düşüncelere dalmıştı. Kurtulmak istiyordu bu durumdan. Arkadaşlarıyla buluşmak, gezmek, dolaşmak bir nebze çıkarabilirdi bu çukurdan kendisini. Fildişi kulesinde tek başına yaşamak onun kaçınılmaz kaderi miydi yoksa tercihi mi? Yalnızlığın şimdiye kadar onu mutlu ettiğini sanıyordu fakat yolun sonuna gelmişti artık...

Abdullah KAÇAN

NEZAKET

Ferhat'ın silgimi izinsiz alması ve ben isteyene kadar tekrar vermemesini öğretmene şikâyet edince ispiyoncu olmuştum. “Niye böyle yapıyorsun, arkadaşım?” dediğimde bir de beni azarladı. Küsselsem, ben kötü oluyorum. Bir şey demesem, bu durum daha da kötüleşiyor. Eşyalarımı paylaşmazsam cimri oluyorum. İşin kötü tarafı diğer arkadaşlarımın da Ferhat'ı haklı bulmasıydı. Yani her şekilde sorun bendeydi.

Üst komşumuzun çöpleri atmaya çalışırken tüm merdivenlere çöp suyunu damlatıp sonra temizlememesini de annem uyarıyordu. Sanırım haksızlığa, kabalığa karşı tavrımı annemden edinmiştim. Nezaketsiz insanlardan hoşlanırmısınız diye sormuyorum, zaten gülersiniz. Sadece benim mi çevremde bu insan tipleri yoğunlaştı bilemiyorum. Yoksa fazla takmamalı mıyız, oluruna mı bırakmalıyız?

Abdullah Sefa ÖZKAYA

YOKLUK HİSSİ

Akşamüstü yılın ilk karı düştü şehre. Sevinmek mi, korkmak mı, arada kalmıştım. Yer gök beyazdı. Gece ailemle çıkıp oynayamamanın hüznüydü karla birlikte yağan. Isıtıcı konteyneri ne kadar ısıtırsa o kadar ısınabiliyordum. İçimin üşümesine sıcak çay hiç fayda etmiyordu. Altı Şubat'tı aslında beni üşüten. Çok özlemiştim onları çok... Annem şimdi yanımda olsaydı, siz siz olun annenizin kıymetini bilin, derdi. Babam, varlığıyla güven verirdi. Hele kardeşim birlikte kardan adam yapmak için ne cilveler yapardı. Birçok şeyi dert edinirken çok mutluymuşuz aslında. Akrabamın yanında kalınca anladım, ikinci tabak yemeği istemenin ne kadar zor olduğunu. Bir yuvamın olmadığını, keşkelerin anlamsız olduğunu...

Abdullah ÜNLÜ

OLANLAR OLDU

Ben öyle değildim. Kışkandığım zamanlar çok oldu. Çünkü kardeşim Mert'in her isteği yapıyordu. Ama çok şımarık bir çocuktu, anne ve babamın sözünü dinlemez kafasına göre takılırdı. Ailecek kendisine çok yüz vermiştik en küçük olmasından dolayı. Onun "Tablet istiyorum ve bana çikolata alın!" gibi istekleri hiç bitmiyordu. Başta beni ezmesi dâhil bu şımarıklığını anne ve babama şikâyet ettiğimde ciddiye alınmamıştım. Fakat zaman beni haklı çıkarmıştı. Ele avuca sığmıyordu artık kardeşim. İstekleri yapılmayınca etrafa zarar veren bencil bir kişiliğe dönüşmüştü. Bozulan nasıl düzeltilecek, nereden başlanacak, anne ve babam ne yapacak, merak ediyordum. Gecikmiş miydik acaba?

Ahmed Tarık DOĞRU

AÇILMAYAN KAPI

Herkesin yüreğini ağzına getiren depremin etkisinden dolayı üzgün ve korku dolu bir şekilde yürüyordu Erdem. Korkuyordu, ya yine deprem olursa, binalar yıkılırsa, insanlar ölürse... Bu sarsıntı hiçti, yaşadığı en büyük depremin yanında. 6 Şubat depreminden bu yana bir sürü şey değişmiş, binalar yıkılmış, birçok insanın hayatı kararmıştı. Herkesin ağzından düşmeyen o söz geldi aklına eve doğru yürürken; “Olacağı varsa olur, daha göreceğimiz günler varmış.” Onlar haklı mıydı, daha büyüğü mü kapıdaydı? Erdem, endişeliydi tıpkı diğer insanlar gibi. Eve varmıştı nihayet, kapıdan girerken bir sarsıntı ve çığlık sesleri...

Ali Deniz AYYILDIZ

İÇİMDEKİ HÜZÜN

Sisli ve soğuk bir sonbahar sabahında içim kuruyup düşen yapraklar gibi hüzünleniyordum. Küçük, dar odamda yatıyordum. Babamın ani ölüm haberi beni tamamıyla değiştirmişti. Daha çok küçüğüm. Böyle şeylere alışık değilim. Hayat, o kadar acımasız ki ne zaman ne olacağı belli olmuyor. Daha dün arkadaşlarımla eğlenirken şimdi sabahtan beri ağlıyordum. Ama bunun bir önemi yok. Üzülme hiçbir fayda etmez. Yaşam her zaman önümüze engeller çıkarmaya devam edecektir. Böyle bir durumda yılmayıp, her zaman dik durup hepsinin geçeceğini bilmeliyiz. Kendi geleceğimize odaklanıp olanları unutmamız. Geçmişte fidan olduğunuza bakarak gelecekte ağaç olamayacağınızı düşünmeyin, denir. Bu söz hayatın ta kendisidir.

Ali Mirza ADIGÜZEL

VİCDAN

Ülkenin, alanında ismi en öne çıkan Sinan Bey kapıdan içeriye girerken yüzü bembeyaz, saçları diken diken olmuştu. Uzun süredir kendisine sığınan hastasına derman olamamıştı. Çeşitli makineler ve birçok ilaç, yoğun bakımdaki kadını kurtaramamıştı. Doktor Sinan, uzun bir süre vicdan azabı çekti. Bunca meslek hayatında hiçbir hastasının vefatına sebep olmamıştı. İlk defa böyle bir vakayla karşılaşmıştı. Tedavi de mi, teşhis de mi bir hata yapmıştı henüz çözememiş, kendini sonu görünmeyen boşlukta gibi hissediyordu. Artık pes etmeye, daha doğrusu kendini inkâr etmeye yaklaşmıştı.

Ali Musab ÇELİK

GAZZE'DE ...

Altı Ekim günü ılık bir sonbahar sabahı annem her sabah olduğu gibi şefkatli sesiyle beni uyandırdı. Okulda Farah Öğretmenim ile yapacağımız etkinliğin heyecanı ile hemen uyandım. Evimiz Gazze Sahili'ne çok yakındı. Mutfağımızın penceresinden her gün Akdeniz'i selamlamak beni çok mutlu ederdi. Okul yolu kenarlarında zeytin ağaçları; üzerindeki boncuk boncuk zeytinleri ile bize merhaba, der, gibiydi. Gargat ağacının yaprakları arasından süzülen güneş ışınları tenime değdikçe kendime gelirdim. Kardeşim Hüseyin'in sekerek yürümesi, kahkahası ve annemin Hüseyin'in elini hiç bırakmayışı, okul yolunda olan diğer çocukların ve ailelerin telaşı...

Arkadaşarımla, kahkahalarımız birbirine karışırken o gün okulumuzun son günü olduğunu nereden bilebilirdik.

Aysima GEÇEN

BÜYÜK GÜNÜM

O gece canım romanım sayesinde ödül alacağım büyük gün gelmişti. Yılın en iyi yazarı seçilmiştim. Beni heyecanlandıran başarmak mı, saygı görmek mi, gurur mu bilemedim. Aslında hayatımı anlatmıştım. Ağırıklı acıydı ya, nesinden gurur duyacağım? Güzel günlerim de olmuştu sevdiğim, sevdiğim. Yokluk içerisinde bir ekmeği paylaşıp lezzetine doyamadığımız bir ailem de olmuştu. Kaybedişlerim de olmuştu sevdiğilerimi. “Yılın en iyi yazarı Meryem Akça’yı ödülünü almak için buraya davet ediyoruz.” Şimdi ağlamalı mıyım, yoksa tekerli sandalyeyle sahneye çıkıp başarmanın sevincini paylaşmalı mıyım?

Azra Nur AYHAN

HUZUR

Kara bulutlarla kaplı gökyüzü sanki yağmur yağmaktan yorulmuştu. Alp, babasından yadigâr, toz içinde kalmış eski radyoyu tamir etmek için masanın başına oturdu. Anteni kırılmış, içi tozla doluydu. Düğmeyi çevirdiğinde hoparlörden kısık bir cızırtı geldi. Saatlerce uğraştı; üstü başı, elleri kir içinde kaldı. Nihayet bir melodi duyuldu. Annesinin yıllar önce yazıp seslendirdiği o güzelin de ötesi olan türküydü. Gözleri doldu, bir anlığına yutkunmakta zorlandı. Radyoyu masaya koyup uzaklaştı. O gece uzun zaman sonra huzurla uyudu. Melodi, geçmişin küllerinden doğmuştu. Radyoyu tamir etmemişti aslında; içinin burukluğunu küçük bir anının huzuruyla geçirmişti sadece.

Berire Melda SEZEN

HAYAL Mİ GERÇEK Mİ?

Bugün yine geçtim o sokaklardan büyük bir hüznle... Eski yılları içimde sindirmeye çalışıyordum ki enteresan bir şekilde evler üstüme doğru yıkılmaya başladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki yerinden çıkacaktı. Neler oluyordu böyle? Normal olmadığı kesindi. Rüyada mıydım yoksa? Etimi sıktım, saçımı çektim, dilimi ısırđım. Asıl şaşırtıcı olanı ise geçtiğim sokakta benim dışımda kimsenin olmamasıydı. Yoluma devam ettim hızla koşarak. Kaçamıyordum, çünkü etrafım hep bina enkazlarıydı. Kendimi birden odamda buldum, hepsi rüyaymış, dedim. Fakat dilimin, kolumun, kafamın acıdığını fark ettim. Tekrar o sokağa gittim. Ama etrafta hiç bina enkazı yoktu. Hayal veya gerçek âlemin nerede olduğunu şaşırmıştım.

Ceyda KARAKUŞ

SIHİRLİ BİLEKLİK

Enya, merak ettiği evlerinin kilitli bodrumunu görmek için anneannesine yalvarıyordu. Israrlara dayanamayan anneanne sonunda anahtarı vermek zorunda kalmıştı. Enya, mutlulukla odasından feneri alıp bodruma indi. Heyecanla, paslanmış anahtarla kapıyı açtı. Lambanın düğmesini bulup açınca dikkatini çeken örümcek ağlarıyla sarılmış tozlu sandığı dikkatlice açtı. İçindekileri incelerken yeşil, her boncuğunda hayvan figürleri olan bir bileklik buldu, çok beğenmişti. Anneannesinden izin alarak bilekliği koluna taktı. Saat hayli ilerlemişti, yatağına girip bileklik hakkında düşünmeye başladı. Sabah garip seslerle uyandı Enya. Kolundaki bilekliğin parladığını fark etti. Bileklik camın önündeki kuşların ötüşlerini çeviriyordu. Enya, sihirli bir bilekliğe sahip olmanın bilinciyle macera dolu günlerin kendisini beklediğinin farkındaydı.

Elif Erva DUK

KADER

Albenisi dikkat çeken mağazanın vitrinine yine gözleri takılmıştı İrem'in. Bu caddeden her geçtiğinde yaşıyordu bu durumu. Fiyatını sorunca yeterli parası olmadığı için üzüldükçe, biraz da ah ederek oradan ayrıldı. İstediklerini alamamanın hüznüyle annesiyle duygularını paylaştı. Ama çileli bir hayat yaşayan, kocasını kaybettikten sonra dertlerin acımasız yükünü taşıyan annesini de üzmemek istemiyordu. Farkındaydı İrem, tüm bunların, acıların, yokluğun, çaresizliğin... Kader, demişti annesi olayı kısaca bağlayarak. Fakat kuzusunun aynı kaderi yaşamaması için elinden gelenin çok fazlasını yapıyordu. İrem ise bu döngüden çıkmanın yollarını arıyordu.

Elif İkra ÇETİNKAYA

O MUYDU?

Yürüyordum yalnızlığımı birlikte. Düşünüyordum tek dostumu. Bilirsiniz, her erkek futbol oynar, ben hariç. O da benim gibiydi. Ama kaderin laneti yüzünden onu kaybetmişim. Yani benden çok daha uzak bir ülkede, öldü mü kaldı mı haberim yok. İçimde ona karşı anlamsız bir özlem var. E tabii, aylarca görüşmeyince oluyor öyle şeyler. Onun evinin önünden geçiyordum yine. Bir anda apartmandan ona benzeyen bir karaltı fırlayıverdi. Hayal sandım ama bana sesleniyordu. Yanımda yürüyen yalnızlık anında yok oldu. Ona koştum. Koştukça kaçtı. Çok çabaladım ama nafi. Yalnızlık takip ediyordu beni adeta. Ben hala merak ediyordum. Apartmandan fırlayan o karanlık siluetin sahibi o muydu?

Emre PEHLİVAN

O AN

Annemle kavga ettiğim için evden öfkeli adımlarla çıktım. Arkamdan bana seslenen annemin bağırırlarını duyuyordum, arkama bile bakmadan koştum. Akşam olmuş ve ben nerede olduğumu bilemiyordum. Bir anda yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Ağır adımlarla sırlsıklam bir şekilde geldiğim yoldan geri dönmeye koyuldum. Titriyordum, karanlık sokaklarda ne yapacağımı bilmeden annem ile olan kavgamı düşünüyordum. Ne diyeceğimi düşünürken bir anda kendimi evin önünde buldum. Pencereden annemin ağladığını gördüm, yüreğim yangın yerine döndü, kelimeler boğazıma düğümlemişti. Kapıyı çaldım, kardeşim açtı. Beni karşısında görünce tiz bir sesle çığlık atarak boynuma sarıldı. İşte o an içerden gelen sesle hayatım değişti...

Gülistan ŞAHİN

ANLATAMAM HÜZNÜMÜ

Serin bir hafta sonu sabahıydı. Üzerimde hiç olmadığı kadar hüznün ve yorgunluk vardı. Sanki dünya siyah beyazdı benim için. Moralimi oldukça bozan birkaç yorucu günden sonra bu hüznün çok ağır geliyordu. Gece saat on iki civarlarında düşük bütçeyle tuttuğum küçük öğrenci evimden çıkarmak istiyordu beni, soğuk ev sahibi. Bunlar yetmiyormuş gibi acilen hasta babaannemi ziyaret için memlekete gitmem lazımdı. Hemen kahverengi ceketimi giyip aşağı indim, üzgün olduğumu belli etmek istemiyordum. Koşarak babamın üniversite hediyesi olan eski model arabama bindim. İstemesem de gözümde akan küçük damlalarının ardından yola bakmaya çalışıyordum. Yolun ikinci saatinde büyük bir sarsıntı ve ambulans sesleri...

Halid Muaz URUÇ

KARA GECE

Hayatını zehir edecek o günü, Aslı en mutlu anları zannediyordu. Doğum günü pastasını keserken ailesiyle bir arada olmanın mutluluğu zirve yapmıştı kalbinde. Anne, baba ve kendisinden küçük iki kardeşiyle hep birlikte olmayı dilemişti içinden. Akşam olmuştu, herkes yataklarına dağıldı. O gece gökyüzü bir anda aydınlandı. Yer oynamaya başladı... Enkazdan sadece kendisini ve kardeşlerini kurtarabilmişti. Annesi ve babası orada ölmüştü. Kardeşlerine bu acı olayı anlatamayan Aslı, onlar melek oldular, demişti. Artık o ve kardeşleri kimsesizdi ne yapacağını bilmiyordu. O gece depremde hasar almış bir apartmanda kalmışlardı. Kız kardeşi fena hastalanmıştı. Bundan sonra ne yapacaklardı acaba?

Hasan Ali DURMAZ

YUVA

Havalar iyice soğumuş, yılın ilk karı yağıyordu. Son depremde ağır hasar alan evimiz yıkılacaktı. Kiralık ev bulmak çok zordu. Eş dostun yardımıyla sonunda bir ev bulabildik, tam bize göre demiştik ki bütçemizi aşacak kadar pahalıydı. Tutamadık maalesef. O arada dayım, bize anneannemin yanında kalabileceğimizi belirtti. Bu durum babamı içten içe çok utandırmıştı. Nedenini pek anlamasam da babamdaki hüznü beni çok etkilemişti. Annem her ne kadar alttan alıp babamı ikna etmeye, mecbur kaldığımızı belirtmeye çalışsa da babamın sessizliği bozulmadı. Sanırım gururu zedelenmişti. Zamanla anlayacaktık esas olanın ev değil yuva olduğunu...

İbrahim ARI

EMANET

Her yer toz duman içerisindeydi, gözümü açabildiğimde ne olduğunu henüz anlayamadım. Sonra annemin yerde duran varlığını gördüm. Bayılacaktım ama soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Ama yerimden kıpırdıyamıyordum, üstelik kardeşimi görememiştim. Vücudumda tek hareket eden yer gözlerimdi, sanırım. Gözyaşları tozdan kirlenmiş yüzümü temizlemeye başlayınca kanepesle yıkık beton parçalarının arasında sıkıştığımı fark etmiştim. Hala bir umut vardı, babam yaşıyor, olabilirdi. Gelip kurtaracaktı bizi. Yeniden kuracaktık evimizi, yuvamızı. Koruyacağımız bir emanet vardı; “Kudüs. Allah bize yeter, ne güzel vekildir O.”

İsmail ÇAY

DEDEMİN KAYISI BAHÇESİ

Dedem uzun boylu, dik bakışlı, kendine güvenen, omuzları geniş, yürüyüşü gibi kendi de sert birisidir. Her yaz tatilini dedeme bahçe işlerinde yardım ederek geçiririm. Dedem emekli olduktan sonra babasından kalan, içerisinde her türlü meyve ağacından birer ikişer tane bulunan ama en çok kayısı ağaçları olan bahçesine bakmaya başlamıştı. Araştırmayı çok seven, devamlı kendini geliştiren bir çiftçidir. Her yıl kayısı bahçesinden çok güzel verimli ürünler alırken son yıllarda bahçesi gittikçe daha az verim vermeye başlamıştı. İlkbaharda dalları bembeyaz çiçeklerle dolu kayısı ağaçlarının yaz olunca sayılı meyve vermesi dedemi çok üzüyordu. Ziraat mühendisleri dâhil kimsenin bilmediği bir hastalığı sanırım bitkileri etkileyen.

Kağan ÖZKAN

EVDE KALAMAM

Aniden aldığım mesajla irkildim. Ardından televizyon, telefonlar çekmez oldu. Elektrikler de kesilince tüm şehir sessizliğe bürünmüştü. Edindiğim tek bilgi “Evde kal Türkiye!” mesajı olmuştu. Komşularla bahçede toplandık fakat kimsenin bir bilgisi yoktu. Ülke olarak saldırıya uğramış olma ihtimalimiz vardı. “Evde kal!” mesajı olumlu mu, olumsuz mu bunu anlamaya çalışıyorduk. Acaba evde kalınca canlarımızı koruyup ülkemizi mi tehlikeye atacaktık? Hepimiz bunun telaşındaydık aslında. Korkunun zirveye ulaştığı bir anda kaygımızın vatan oluşunu düşündüm. Gurur duydum kendimle, sürekli atıştığım komşularıyla, akrabalarım... Sanırım böyle düşünen milletimize kimse bir şey yapamaz.

Kerem TAŞ

BAYRAM

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Tuttuğumuz oruçların ödülü olarak Ramazan Bayramı gelmişti. Erkenden annem kaldırmıştı ama yeterince uyuyamadığım için gözlerim tekrar yatalım diyordu. Abdest alıp camiye doğru yol almaya başladık babamla. Namaz nasıl kılınır, bilmiyordum. Yol boyu bunu düşündüm. Neyse babam nasıl kılırsa ben de öyle kıldım. Oh be, namaz kılma korkumu yenmişim, tarifsiz rahatlamışım.

Henüz kahvaltı yapıyorduk ki kapı çaldı. Kim o? Çocuklar ve bayramınız mübarek olsun sesleri. Annem benden nasıl saklamayı becermişse çikolata dolu kâseyi çocuklara sundu. Şaşırmıştım. Hemen küçük bir sepet aldım, ablam ile birlikte biz de şeker toplamaya çıktık. Mutluluk bu olsa gerek.

Mehmet Efe KIR

SONSUZ MUTLULUK

Mutluluk duygusu çoğu zaman sizin de içinizde kabırır mı? Kıpır kıpır olup heyecan duygusunu bastırmak için siz de nefes nefese kalır mısınız? Kardeşimin doğduğu gün olmuştu bende. Ve daha nice güzel günlerde. Her ne kadar nefes almakta zorlansanız da o heyecanın bitmesini istemezsiniz. Bunu devam ettirmenin bir yolu var aslında hem de mutluluğunuzun sonunu getirerek değil. Aksine üzerine ekleyerek. Nefes nefese kaldığımızda gülerek kendinizi gülme krizine sokarak. Hayatımızda insanlar fark etmeden uyguluyor, yarıyor da. Bugün en mutlu günüm diye bağıyor içinden. Siz de bağırın, siz de mutluluk çılgınları atın her zaman. Evet, bugün yeniden doğduğum gündü benim...

Meryem YÜCEL

YOKSULLUĞUM

Yine moralim bozuk şekilde okuldan dönmüştüm. Arkadaşlarımın, üzerime sinen bu yoksul halimle dalga geçmelerinden bıkmıştım. Yoksulluğumun sebebi babamı ve annemi depremde kaybetmiş olmamdı. Hatırladıkça kahroluyorum fakat yaşamak, annem ve babamın iyi bir evlat yetiştirdiğini göstermek istiyordum. Onları en iyi bu şekilde yaşatabilirdim. Arkadaşlarım bu durumumu bilmiyorlardı. Lise giriş sınavından aldığım iyi puan ile bu okula yerleşmiştim. Kitaplarımı ve kırtasiye ihtiyaçlarımı öğretmenlerim karşılamıştı. Bir işe girmek, boş zamanlarımda çalışmak istiyordum. Fakat küçük olduğum için kimse beni işe almıyordu. İleride iyi bir üniversite okumak için elimden geleni yapıyordum. Arkadaşlarım, kopya çekerek sınavlarda iyi not aldığımı düşünüyorlardı. Çalışınca başaracağımı bilmiyorlardı.

Muhammed Eymen DOLU

BİR YOL

İnsanların duygusuzlaştığı ve öfkeyle dolduğu bu dünyada sona doğru yaklaşıyordu bence. Öyle ki herkes bunun farkındaydı lakin çıkar, her şeyin önüne geçiyordu. Etrafımı bu gözlerle süzerken arkadaşım; ne olacak bu dünyanın hali, demişti. İsteksizce o kadar karamsarız ki iyi bir şey düşünemiyoruz, demiştim. Duygularımızı kontrol edemiyoruz. Kafamızın içi karmakarışık, belirsiz bir hayat yaşıyoruz. Kötülüğün zincirine tutunuyoruz. Karanlığa mahkûm yatıyor, mahkûm kalkıyoruz.

Ahmet: “Mutlaka bir yol olmalı, iyiliği dünyaya hâkim kılacağımız bir çözüm bulmalıyız.” dedi. Nasıl, nereden başlamalıyız?

Muhammed Miraç BAYIN

KAR

Lapa lapa yağan kar, pencereden muhteşem görünüyordu. Mirza heyecanına dayanamayarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kahvaltı hazırды ama annesinin ısrarı nafileydi. Bir şeyler atıştırıp hızlıca karşı evdeki arkadaşı Ali'yi karla oynamaya çağırırdı. Sonuçta on bir ay beklemişlerdi karın yağmasını. Hiçbir şey durduramazdı onları. Mirza, uzun zamandır ilk kez ruhunun bu kadar eğlendiğini hissediyordu. Soğğun ve neşenin etkisiyle Ali'nin de elleri ile yüzü kıpkırmızı olmuştu. Her ne kadar büyükler için çile olsa da kar, çocuklar için büyük keyifti. Küresel ısınmanın etkisiyle oldukça az yağmaya başlayan karı iliklerine kadar hissetmek ve kar eğlencesini sonuna kadar yaşamak istiyordu Mirza. Belki de bir daha yağmayacağı düşüncesiyle...

Ömer Akif ÜNLÜ

YENİ ARKADAŞ

Kuşlarımı kaybetmemin üzerinden hayli zaman geçmişti. Onlarsız, evim sessiz ve yaşamın olmadığı bir harabeyi andırıyordu. Özellikle ailemin olmadığını düşündüğümde hüznüm büyüyor, kanayan bir yara halini alıyordu. Aslında yeni bir arkadaş edinmemin zamanı geldi. Yoksa bu derin sessizliğe fazla dayanamayacağımı biliyordum. Yalnızdım ama param vardı, buna şükretmeliydim. Böyle düşüncelerle belediyeye ait hayvan barınağına vardım. Niyetim, yanımda olacak, dertlerimi sarılarak dindireceğim bir kedi almaktı. Çok bakmam gerekmedi, biri inci gibi tüyleriyle ve içime bakan masmavi gözleriyle beni benden alıp aklımı çeldi. Gerekli işlemleri yaparak sahiplendim. Minnettarlığımı şirinlik yaparak gösteriyordu. Anlaşılan onun da sevgiye ihtiyacı vardı. “Ben de seni seveceğim.” deyip yola çıktım.

Ömer Safa KARATAŞ

BOŞLUK

Annemin şefkatli sesi, akşamdan kalma kurumuş gözyaşlarımın eşliğinde uyandırdı beni. Mavi tüylü kuşumu kaybetmişim. Üç yıldır en büyük sırdaşım, arkadaşım. Annemin doğum günümde aldığı can dostumdu benim. Sanki her “cik cik” dediğinde bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ben de dertlerimi ve sevinçlerimi onunla paylaşıyordum. Anlıyordu beni eminim, duygularıma ve sözcüklerime göre ses tonunu değiştiriyordu. Fakat artık o yoktu. Bugün pazardı, yarın okula gitmek ve kimseyle konuşmak istemiyordum. Tarifsiz bir boşluk hissediyordum. Odama teselli için gelen babam, “Gerçek dostlar hayata küsmemizi istemezler, sevgiyi yaşatmamızı beklerler.” demişti. Belki mavi kuşum gibi dostum olmayacaktı ama sevgi hep yaşayacaktı.

Semih GİDER

SAHTE MUTLULUK

Aylin Hanım büroya geç kaldığı için yine koşar adımlarla gidiyordu. Son günlerde çok stresliydi. Yeterince uykusunu alamıyor, uzun mesailer yapıyor, ev işlerini bile zar zor beceriyordu. Henüz yirmi yedi yaşında olmasına rağmen kendini çok yaşlı hissediyordu. İyi bir üniversiteden mezun, değerli bir diplomaya sahipti. Üstelik istediği işi yapıyordu. Evet, avukatlık çok zordu ama hayat kolay değildi nihayetinde. Kendini çıkmazda sanan Aylin Hanım, çareyi o mereti kullanmakta buldu. Uzun süre kullandı, dumanı içine çekince kendini rahatlamış hissediyordu. Sahte bir mutluluk. Bu durum yaşantısı haline gelmişti ki çeşitli sağlık sorunları yaşayana kadar. Doktor tavsiyesiyle bırakma kararı aldı fakat o kadar kolay değildi...

Umut Barkın TOSUN

PENCEREM

Sabah erkenden uyandığımda içimdeki kara bulutlar yüzüme yansıdı. Dışarıda yağmur yağıyor ve gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Sıkıntılarımın verdiği yorgunlukla hızlıca giyinip kahvaltımı yaptım. Sonra yağmurun durmasını fırsat bilerek kendimi dışarı attım. Yolda yürürken gözüme yaşlı bir teyze ilişti. Teyze sokaktaki çocuklarla oyunlar oynuyor ve etrafına adeta neşe saçıyor. Dayanamayıp teyzenin yanına gittim ve ona neden bu kadar mutlu olduğunu sordum. O da kanser olduğu için sadece bir aylık ömrünün kaldığını ve kalan bu süreyi mutlu geçirmek istediğini söyledi. Teyzeyle konuştuğuktan sonra kendimi çok basit şeyler için üzdüğümü fark ettim. Hayata olumlu pencereden bakınca insanı mutlu edebilecek birçok güzellik bulunabileceğini anladım.

Yusuf Kağan GİYİK

KARDEŞİM

Hayat çok erken yaşta aşırı yük bindirmişti Mesut'un omuzlarına. Hâlbuki babası mesut olsun diye adını koymuştu. İlkokul dördüncü sınıfa giderken kaybetmişti babasını. Anne ve kardeşiyle birlikte yokluğa karşı mücadele ediyorlardı. Mesut, erken yaşta olgunlaşmış, babasından emanet almıştı kardeşini ve annesini. Gerek sokakta gerek okulda gözü gibi koruyordu kardeşini. Yine kahvaltı bittikten sonra okul için çıktılar. Kardeşi yolda etrafta gördüğü kedileri kucaklıyor ve onlara gülümsüyordu. Okulun tam karşı kaldırımındayken, kardeşi okul bahçesindeki arkadaşını gördü. Bir anda koşmaya başladı. Mesut tam kardeşine dur diyecekken hızla gelen bir araba ona çarptı. Kalbi sıkışan Mesut ne yapacağını bilemedi. Ağlayarak kardeşine doğru koştu.

Yusuf Kerem YALÇIN

GİTMEDİM MEMLEKETİM

Ilık, güzel bir sonbahar gecesi idi. Yarın üniversite için şehir dışına çıkacaktım. İsteksizce küçük kilerimize giderek valizimi aldım. Odama çıkıp çoğu kıyafetimi düzensiz bir şekilde fırlattım valizin içine. O da içim gibi karmakarışıktı. Ayrılık zor geliyordu. Alışmışlıklarım, sevdiğilerim, hele de şehrim. Yeni bir memleket, yeni insanlar, yani kısaca yeni olan her şey korkutuyordu beni. Ah, biraz daha çalışıp buradaki üniversiteyi kazansaydın keşke! Bu düşüncelerle sabaha doğru ancak uyuyabildim. Derken otobüsün kalkış saatini kaçırarak şekilde uyandım. Aslında çok da dert etmeyerek kalmanın sevincini yaşıyordum. Gidemedim, gitmedim memleketim. Doğru mu ettim, bilemiyorum?

Zeynep ÖZCAN

AKROSTİŞ ŞİİR BİÇİMİ

Akrostiş, mısraların baş harflerinin sıralandığında anlamlı bir kelime veya ifade oluşturduğu, yazımında özen ve yaratıcılık gerektiren bir şiir biçimidir.

Samimiyeti simgeleyen akrostiş şiirlerde hedeflenen sözcük ile uyumlu bir içeriğe, kafiyeye dikkat etmek, güzellik açısından önemlidir.

Bu şiir biçiminde her tür tema işlenebilse de ağırlıklı olarak sevgi ve aşk konularını öne çıkmaktadır.

Şairin yaratıcılığının öne çıktığı akrostiş şiir biçimi, duygu ve anlamı kısıtlı harf sistemiyle ustaca ifade etmeye çalışmaktır. Özünde şairin duygusal ve zihinsel düşüncelerini özgün bir biçimde okuyucuya sunmasıdır. Dil oyunları ile oluşturulan akrostiş şiir biçiminde ritim ve estetik unsurları da önem arz etmektedir. (4)

Soykırımın, zulmün zirveye çıktığı bu çağda öğrencilerimizin Filistin konulu akrostiş çalışmaları...

Görsel 4. Şiir yazma temsili.

BU FERYADA KİM DUR DİYECEK

Gökyüzünde hüzün, ağlıyor yerler.

Annelerin feryadı her yerde.

Zalim zulmünü hayvanca göstermekte.

Zaman 7 Ekim'de dururken,

Eski, mutlu günler inim inim inlemekte.

Feryadını duyan yok mazlumların?

İtibar, makam, mevki peşinde insanlar.

Lisanı ne olursa oysaki yürekler hissetmeli,

İnsan olmak bunu gerektirmeli,

Susmamalı, konuşmalı,

Tarih bunu kanla yazmamalı,

İyilik her coğrafyada olmalı,

Ne Müslümanı ne Yahudi'si hep kardeşçe yaşamalı.

Aysima GEÇEN

FİLİSTİN ÖZGÜRLÜK

Feryatlar yükselir gökyüzüne her gün,
İçimizde bir yara, dinmez bir hüznün.
Lal olur diller zulmü görürken,
İnançla direnmek düşer bizlere yeniden.
Sonsuz bir sabır bir direniş yolu,
Tutsaklık biter, kalpler dolu dolu.
İnançla bekler mazlumlar zaferi,
Nurla yazacak tarih kaderi.

Özgürlüğün sesi yankılanır bir gün,
Zulmün kalmaz izi biter hüznün.
Gözler güler düşler olur gerçek,
Ümitler büyür, dağılır gölge tek tek.
Rüzgâr savurur kini nefreti,
Lakin sonunda Filistin kazandı adaleti.
Üstünde parlayacak barışın güneşi,
Kardeşliğin hükmü sürecek sonsuza dek.

Ayşe Sena AĞAR

FİLİSTİN VAHŞETİ

Feryatlar ve çığlıklar,
İnletiyor yeri, göğü.
Lal olmuş çocuklar,
Titriyorlar korkudan.
İnsanlık yok oluyor,
Sessiz çığlıklar içinde.
Tüm sevinçler uçmuş,
İşgalci bir soyun elinde.
Ne zaman bitecek bu acı, bu gözyaşı?

Vahşetin izleri yüreklere işlenmiş.
Annelerin kucağında kefenlenememiş bebekler.
Hala kan kokuyor etraf.
Şehadet sesleri göklerde,
Etrafı inletiyor acı çığlıklar.
Tüm bunlara göz yumuluyor,
İnsanlık yok oluyor.

Elif Erva DUK

ÖZGÜR FİLİSTİN

Ölüm kumar atılan bombalar,
Zulüm altında insanlık,
Gazze, yitik şehri bu dünyanın.
Ümidin gücüyle direnir insanlar,
Ruhunda saklıdır sonsuz bir cesaret.

Filistin direnmenin adıdır asırlardır.
İşgalde bile özgürdür ruhu.
Lambası sönmeyen bir direniş ışığıdır.
İçten dualar yükselir gökyüzüne her an,
Savaşın ortasında yeşerir bir gül,
Toprakları kutsaldır, her karışı bir destan;
İmanın gücüyle ayakta kalır bu halk,
Nesiller boyu sürecek özgürlük artık.

Salih Miran AKDAŞ

SEN GÜÇLÜSÜN

Filistin sen güçlüsün
İyiliğinle dininle yeneceksin o Siyonistleri.
Lakin korkma inancınla yaşa,
İstikbali bulacaksın sonunda.
Senin için birlik olmuş müminler,
Tarafımız belli tarafımız seninle.
İnan bize kazanacaksın sonunda,
Ne yapıp edip yeneceğiz o zalimleri.

Kalbi temiz bedenler,
Ufkumuz tutulur olanları görünce,
Dayanılmaz bir acı,
Ümmetin gözbebeği,
Sen yeneceksin o zalimleri.

Yiğit Efe ÖZER

YETİM ÜLKE

Katliam sesleri yükseldi

Uzun yıllar önce.

Dünya sustu bu zulme,

Ümmet-i Muhammed nerede?

Siyonistlerin zulmü mazlumların üzerinde.

Feryatlar yükseliyor Gazze semalarında,

İnsanoğlu duyarsız, kör, sağır olmuş.

Lütfet ya Rabbim, bir damla merhamet bu belaya,

İnsafın, insanlığın yok olduğu yerde.

Sevginin, şefkatin elinden alındığı,

Toprağı, imanı için ölen şanlı Filistinlisin sen.

İslam ülkelerinin aciz kaldığı gönüldeki yarasın sen.

Nasıl unutulacak yetim ve öksüz kalan çocuklar, evlatsız kalan anne babalar?

Yunus Emre TOPER

SOMUT ŞİİR BİÇİMİ

Somut (görsel) şiir akımı 1950’li yıllarda ortaya çıkmıştır. Bir kurala dayanmaksızın herhangi bir şeklin şiir formatında biçimlendirilmesidir.

Somut şiir biçiminde esas olan yapıdır. Duygu, anlam ya da düşünce çok önemli değildir. Günlük kullanılan dilin sözcüklerinin farklı boyutlarda yapılandırılması öne çıkar. Burada şiirin okumaktan ziyade algılanabilecek bir biçimde sunulması esastır. Görsel olarak sunulan bu şiir biçiminde içeriğin görselle uyumlu olması en önemli ayrıntıdır. (5)

Öğrencilerimizle serbest konulu somut şiir çalışmalarımız...

Görsel 5. Somut şiir yazma temsili.

MERDİVEN

Hayat bir merdiven
gibidir bir basamak
zor ve yavaş bir basa

mak kolay ve hızlı
ben çıkarken genç
lik basamağında

zorlandım kaldım o
basamakta, atamadım
ayağımı diğer basamağa

ancak asla pes etmedim
bu yolda çok şey anla
dım basamaklardan.

geriden gelenlere
şöyle bir baktım da
ne kadar hızlı geç

miş zaman. Daha
sonra baktım ken
dime ve benden

öncekilere, az kalmış
basamaklar yolun sonu
görünüyor artık bizim

için, geç anlasam
da belki, biliyorum
artık her basamağın

kıymetini ve bana kazan
dırdığı tecrübeleri her bir
basamak bana direnmeyi

pes etmemeyi öğretti
ama vakit dolmak üzere.
Zaman tükenmek üzere

Alp Eren ÖZDEMİR

DOĞA

Doğa
artık öldü.

İnsanlar onu öldürdü.

Bildikleri halde onca kötülüğü,
Görmezden gelip yoluna devam,
eder insanoğlu.

Onca iyilik, karşılığı
kötülük... Bu yanınıza kalır
mı sanırsınız? Doğayı katlederken
hiç düşünmediniz mi? “Onun da bir canı
vardır.” diye. Şimdi doğa bize karşılık veriyor,

Onca yılın
intikamını alıyor.
Depremler, seller,
Afetler birbirini
takip ediyor.
“Doğa çok zalim”
demesin insanoğlu.

Elif KIZRAK

YILDIZ

o

Her

gece

karanlığın

gözünde parlayan

ışıklar, umutların feneri

Milyonlarca ışık yılı uzaklıkta,

Hep bıraktığımız yerde bekler bizi, bulutların ardında saklanır kimi zaman.

Bir yerlerde, belki de bir dost arıyor, milyonlarca ışık yılı uzaklıkta,

Evrenin sırlarını saklayan noktalar, gökyüzünün mücevherleri.

Her biri bir hikâye, bir sır taşır, uzaklardan bakarken,

İçimde bir kıpırdama, bir gün onlara ulaşırım,

Uzaklaştıkça, daha da çok özlüyorum.

Sen, benimsin yıldızım, en parlak olan,

Gecelerimi her daim aydınlatan.

Hissederim sonsuzluğu,

Seninle bağımlı.

Git gel

ve de

o o

İsmail ÇAY

HAYAT BİR YILDIRIM

Hayat, yıldırım gibidir bir anlık aydınlık,
 Gökyüzünde çakan, kaybolan bir parlaklık.
 Görürsün birdenbire aydınlanır dünyan,
 Sonra sessizlik çöker, kalır bir hüznün,
 Ne zamana hükmeder ne de mekâna
 sığar, bir nefeslik bir an, gönülde
 iz bırakır. Göz açıp kapayana
 dek tükenir, hayalmiş gibi
 gelir, Yağmurla birleşir
 bazen o çakış. Islatır
 ruhunu, bırakır bir
 huzur. Korkuyla kimi eğilir saklanır,
 Kimi ona hayranlıkla bakakalır. Ama yıldırım gibi hayatın,
 her anı, her saniyesi değerlidir. Parlayıp kaybolurken birden,
 Sevgiyle işlenir, kazınır ruhuna.
 Ey yıldırım gibi gelip geçen ömür.
 Her çakışınla bırakır hatıra,
 Gülümser bir yüz.
 Yıldırımlar gibi
 hayat, gelir,
 geçer, gider.
 Kaybolur
 ışıklar
 ses
 ve
 O.

Muhammed Enes GÜNCÜ

ÇOCUK OLMAK

g
a
zde
de
çocuk
gelmişim

dünyaya. gazzeli
bir çocuk olarak bil-
mezdim. o zamanlar
ne demekti bu savaş.

herkesi yakıp kavuran, çocukları ailesinden koparan, kimdi bize bunları yapan, küçük büyük ayırmayan, yaşamak istiyorum korkmadan, asıl hayatta tutansa bizi, bir gün kurtulmamızın ümidi bekliyoruz yardımları, nerede bu müslüman halkı, bütün dünya sessiz müslümanlar dilsiz, bombalar mermiler yağıyor, kimse sesimizi duymuyor, geçmiyor günler babamsız, evlerimiz kapısız ve camsız, bekliyoruz sessiz sedasız...

Nisa ORMANCI

KELEBEK

Bin bir farklı
Hepsi bir arada
Ne mi bu şirin
Uçuşu farklı
Renk, desen,
Gezer dolaşır
Mevsimleri
Çocuklar
Bazen de
Özgürler
Ömrü bir gün
Çok güzel tüm
Hepsi
İyi ki var

cümbüş renk
ama beden tek
bir kelebek
gökte yetenek
şekil, benek
ağaç, çiçek
ilkbahar,
kovalar
yakalar
ve eşsizler
deseler de
kelebekler
birbirinden özel
kelebekler

Nurefşan KARADAĞ

BİR ŞUBAT SABAHİ

Bir şubat akşamı,
Gözlerini yumdular.
Ne hayaller kurarak,
Yastığa baş koydular.

Bir kış günü sabahı,
Altı Şubat'la sarsıldı.
Henüz güneş doğmadan,
Uyanamadı bazı insanlar.

Yıkıldı tüm şehir,
Yarım kaldı hayaller
İçimizde bir boşluk,
Yıkık dökük duvarlar.

Ama her zaman umut var,
Karanlıkta bir ışık yanar.
İçimizde sevda,
Birlikte yeniden doğar.

Reyyan Irmak CANTİMUR

ZAMAN

Kullanır insanlar bitmeyecekmiş gibi
Boş işlere takılıp unuturlar.
Günler, saatler, dakikalar
Ne kadar hızlı geçer
Anlamazlar.
Geçiyor
Ve
Gidiyor.
Durmadan asla
Su gibi akıyor elimizden.
Yüzyıllar bir gün gibi sanki,
Gözünü kapatırsın akşam olmuş,
Gözünü açarsın, bir bakarsın yıllar geçmiş.

Salih Miran AKDAŞ

BULUT GİBİ

Bir
bulut olsam
Bembeyaz göklerde
Kaldırıp bakar mıydın bana
Gözlerinle...

Bir
yağmur olsam
Göklerde...
Sana yağsam durmadan
Açar mıydın şemsiyeni...

Bir
balon olsam
Ellerinde, bırakır mıydın
Beni bana...

Vuslat DOĞAN

ARSLANTEPE ÖREN YERİ AÇIK HAVA MÜZESİ

**UNESCO
LİSTESİNE ALINAN**

**Arslantepe
Höyüğü**

MALATYA

Malatya'da bulunan ve UNESCO Dünya Mirası Kalıcı Listesi'ne giren Arslantepe Höyüğü, yaklaşık 7 bin yıllık geçmişe sahip

Temmuz 2021'de UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne alındı

M.Ö. 5000-M.S. 11. yüzyıl arasında yerleşim gördü

M.Ö. 3300-3000 yıllarına ait **kerpiç saray**

M.Ö. 3600-3500'lere ait **tapınak**

2 bini aşkın **mühür baskısı**

Kral Tarhunza'nın heykeli

Geç Hitit Dönemi **2 aslan heykeli**

Kültür dolgusu 30 metre yüksekliğinde

27.07.2022

AA

Görsel 6. Aslantepe - Mahmut Resul Karaca – Anadolu Ajansı

Malatya ilinin Battalgazi ilçesi Orduzu Bahçebaşı Mahallesinde bulunan Arslantepe Höyüğü, günümüzden Bizans, Roma, Urartular ve Hititlere kadar

birçok topluma ve medeniyete ev sahipliği yapmıştır. Her bir medeniyet, höyükte kendi izlerini bırakmış ve kültürel zenginliğini yansıtmıştır.

30 metre yüksekliğinde kültür dolgusu olan höyükte, milattan önce 5500'den 11. yüzyıla kadar yerleşim izlerine rastlanmıştır. Uzun süredir yapılan kazılarda saray, tapınak kalıntıları, mühürler, yazıtlar, günlük yaşam eşyaları ve mezarlar bulunmuştur. 5. ve 6. yüzyıllarda Roma dönemine ait bir köy yerleşimi olan bu bölge, ilerleyen yüzyıllarda Bizans İmparatorluğu döneminde geniş bir nekropol (mezarlık) alanı olarak şekillenmiştir.

Günümüzde Açık Hava Müzesi şeklinde ziyaretçilere hizmet veren Arslantepe Höyüğü, sadece Türkiye için değil, insanlık içinde birçok açıdan büyük bir öneme sahiptir. Höyükteki buluntular, insanlık tarihinin ilk şehirleşme süreçleri, sosyal organizasyonlar ve kültürel değişimler hakkında önemli bilgiler sunmaktadır. Ayrıca burası Anadolu'nun birçok medeniyete beşik olduğunu kanıtlayan önemli bir merkezdir. Tüm bu yönleriyle arkeologlar ve tarihçiler için önemli bir bilimsel araştırma alanıdır. Burayı ziyaret etmek, geçmişe yolculuk yapmak ve insanlığın kökenleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için eşsiz bir fırsat sunmaktadır.

Arslantepe'nin önemi, 2021 yılında UNESCO tarafından Dünya Mirası Listesi'ne dahil edilmesiyle bir kez daha dünya çapında kabul görmüştür. (6)

İlimizin ve insanlığın önemli değeri olan Aslantepe'yi konu alan öykü çalışmalarımız...

MELİD'İN KORUYUCUSU

Purattu Nehri'nin kıyısındaki Melid şehri; binlerce yılı, medeniyetleri, savaşları ve barışları omuzlarında taşıyarak varlığını sürdürüyordu. Taşlarla örülmüş duvarlarıyla yüksek surları ve devasa tapınaklarıyla, geçmişin izlerini yansıtıyordu. Bu topraklar, yalnızca insan eliyle değil, tanrıların ve doğanın birleşen gücüyle gelişmişti. Her taş, her duvar, her tepe buradaki halkın geçmişini, kültürünü ve dinini yansıtıyordu. Purattu Nehri'nin bereketi ve bolluğu, bu şehre hayat verirken Melid'in sırtında büyüyen bu medeniyet, tüm bölgeye yayılmaya başlamıştı. Şehir, doğanın gücünden ve bereketliliğinden ötürü sanki dünyadan bağımsızmış gibi yükseliyordu. Görkemli yapıları muhteşem ve inanılmaz görünüyordu.

Cesur yürekli savaşçılar şehri korurken, zanaatkarlar dövülen bakırlara şekil verir, tarlalar işlenir, hayvanlar sağılır, her şey belirli bir düzene göre ilerlerdi. Melid, yüzlerce yıl boyunca huzur içinde büyüdü ve halkı da bu huzur içinde yaşamaya devam etti. Ama artık bir şeyler değişmeye başlamıştı.

Bu huzurlu şehirde, gökyüzü daha önce hiç bu kadar kırmızı olmamıştı. Üstelik Purattu normalden daha hızlı akmaya başlamıştı. Rüzgârın taşıdığı toprak kokusu her zamankinden farklı kokuyordu. Bir terslik vardı belliydi ama kimse bunu dillendiremiyor, belki de susarak korkularını dışarıya aksettiriyordu.

Tapmakta dua eden rahiplerin, tanrılarına sundukları kurbanların dumanı gökyüzüne yükselirken şehirdeki gölgeler biraz daha uzun, biraz daha koyu renkli görünüyordu. Gözleriyle gördüğü her şeyin başka zamanda, olduğundan farklı ve kaygılandırıcı olduğunu hissedebiliyordu Melid'in halkı. Her şey yabancılaşmıştı; rüzgârın, gökyüzünün, hatta güneşin bile hareketi farklıydı. Bir şeyler değişiyordu ama neydi? Melid'in halkı, bu tanıdık olmayan tehdidi sadece içlerinde hissediyor ama hiçbir şekilde ona dair somut bir şey bulamıyordu.

Melid'in genç savaşçısı Alf, yirmisine yeni basmıştı ve hayatı boyunca sadece şehri ve halkını savunma amacıyla büyütülmüştü. Babasının öğretileriyle, annesinin dualarıyla, kadim geleneklere ve şehrin kurallarına sadık kalınarak, ona hayatın her yönü öğretilmişti. Alf, her sabah güneş doğarken şehrin surlarının en yüksek noktasında durur, çevresindeki toprakları izlerdi. Bu onun huzuru, hem de bir savaşçı olarak sorumluluğuydu. Ancak, o sabah her şey onun için de farklıydı. Gözleri gökyüzüne kaydı ama gökyüzü her zamanki mavi renginde değildi. Kırmızımsı bir ışık, yerle göğün birleşiminde beliriyor ve her şeyin daha karanlık bir hâl almasına neden oluyordu. Gözlerinde bir gariplik vardı, kalbindeki korku ve belirsizlik, surların gölgesine düşüyordu.

Bütün bu değişiklikler bir uyanışın, bir dönüm noktasının habercisiydi. Melid'e, bu kadim medeniyetin güçlü duvarlarının ötesinde, bir tehlike yaklaşırken Alf'in içinde bir şeyler kıpırdamaya başlamıştı.

Ve nihayet büyük bir güneş tutulması gerçekleşti. Karanlık, Melid'in surlarının üzerine adeta bir örtü gibi çökmüşken, halkın gözleri korku içinde gökyüzüne yöneldi. Tapınaklardaki rahipler, tanrılara yönelik son dualarını ederken karanlık giderek yoğunlaştı. Bu durum yalnızca doğanın bir olayı değildi, belki de Melid için bir dönüm noktasıydı. Şehri koruyacak olan sadece duvarlar değildi. Belli ki kadim medeniyet evrimini tamamlayacaktı.

Alp Eren ÖZDEMİR

BİR SARAY HİKÂYESİ

“Kral Marisha Hazretleri!” diye seslendi İru. Sarayın inşası başlamıştı ve haftalık raporunu vermeliydi krala. “İstedığınız gibi sarayın inşası başladı kralım. Atalarımızdan kalan tapınağın bulunduğu bölgeye sarayın temelleri atıldı efendim.” Kral sakalını sıvazladı. Bir süre durdu ve söyleyeceklerini topladı: “Sarayın inşasında aksilik çıkmamalı. En kısa sürede bitirmenizi emrediyorum. Ayrıca sarayı inşa ederken tapınağa dokunmayın olduğu gibi kalsın.” İru ne diyeceğini bilemedi. Krala karşı çıkamazdı ama tapınağın bir restorasyona ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Yine de sessiz kalarak kralın huzurundan ayrıldı.

İru, sarayın yapıldığı bölgeye geldi. Çalışmaları denetliyordu. Herkes üstüne düşeni yapıyordu. Oldukça büyük bir saray inşa ediliyordu. Bu inşa kim bilir kaç yıl sürecekti. Kral;

“En kısa sürede bitirin.” demişti ama bu ne kadar kısa sürebilirdi ki?

“Yine derin düşüncelere dalmış gibisin evlat.” İru duyduğu sesle irkildi ve yanına baktı. Dome’ydi onla konuşan. Yaşlı Dome derlerdi ona. Neşitler içindeki en yaşlı kişilerden biriydi çünkü. Yaşlıydı ama dinçti. “Yine mi buradasın? Ben sana git evde dinlen, demedim mi?” dedi İru kaşlarını çatarak. Dome’nin inşaat alanında durmasının sağlığına zararlı olduğunu düşünüyordu. Dome de İru’nun bu düşüncesini biliyordu. “Senden daha sağlıklıyımdır evlat. Çok istiyorsan sen git evine.” diye tersledi İru’yu Dome. “Hem ben böyle önemli bir inşaatı kaçırمام.” diye de ekledi. Ardından hayallere dalmışçasına baktı gözleri bu inşaatı. Bir mutluluk belirdi yüzünde ve tekrar konuşmaya başladı. “Düşünsene, şurada koskoca bir saray var. İhtişamlı bir saray, bizim krallığımızın sarayı. Belki de daha da büyüyecek krallığımız. Ardından yıllar geçecek. Gençler gelecek bakacak saraya ve ‘vay be atalarımız neler neler yapmış’ diyecek. Herkesin şaşkınlıkla baktığı bu saraya bir katkı olduğunu düşünsene. Ne büyük bir gurur kaynağı değil mi evlat?” İru gülümsedi ve “Demek bu yüzden sarayın heykellerini yapmayı kabul ettiniz.” dedi. Dome ise gülmekle yetindi.

Dome’nin düşünceleri İru’yu harekete geçirdi. İru da bu büyük saraya bir katkısı olsun istedi. Zevkle çalıştı. Bir yandan haftalık raporlarını krala vermeye devam etti, diğer yandan saray için didindi. Sarayın inşası biraz uzun sürmüştü ama en sonunda bitmişti.

Dome bu sarayı göremeden hayattan göçmüştü. Düşünceleri ise gerçekleşmişti. Krallığı İmparatorluk oldu. Sarayın inşa edildiği bölge olan Melid, önce saray sonra şehir olarak kullanıldı.

Elif KIZRAK

KÜLLERİNDEN DOĞAN KRALLIK: ARSLANTEPE

Mısır ile yapılan antlaşmanın ardından 300 yıl geçmiş ve M.Ö. 710 yılına gelinmişti. Antlaşmanın ardından iki krallık karşılıklı olarak kültürel ve teknik bir etkileşim yaşamıştı. Hitit Devleti'nin bazı bölgelerinde piramitler yer yer göze çarpmaya başlamıştı. Tabii bu antlaşmadan Mısır Kralı Ramses de ülkesine at arabalarını getirerek nasibini almıştı. Özellikle bu antlaşmanın ardından Melitya, teknik açıdan üstün bir duruma gelmişti. Genç Kral Murşili, yaz sıcağından bunalınca Fırat'ın kenarında bulunduğu için serin olan Melitya'ya taşdı sarayını.

İşte şimdi avdan dönmüş, yanında bulunan Vezir Şapillumla ile istişare ediyordu son zamanlarda olanları. Murşili, telaşlı bir biçimde hançeri ile haritayı gösteriyordu. Baba yadigârı bu hançer, 2. Tuthaliya'ya kadar uzanan bir geçmişe sahipti. Üzerinde pek çok medeniyetin kanını taşıyan hançerin ucu Kanesh'i gösteriyordu.

-Görüyorum ki, Asur Kralı Sargon, kervanlarını akın akın Kanesh'e gönderiyor. Söylesene Şapillumla, sence buradaki amaç, sadece ticaret midir? Dalgın gözlerini, haritadan Murşili'ye yönlendirdi Şapillumla.

-Bana da çok normal gelmiyor elbette. Fakat siz de biliyorsunuz ki, Kanesh tacirler için tam bir cennet!

-Öyle fakat yaptığımız son sayım işleminde ülkeye giren Asurlu tüccar sayısı geçen yıla göre epey artış gösterdi. Üstelik şu an altın çağımızı yaşadığımızı belirteyim.

-Yani, şimdi siz bunun ardında bir plan olduğunu mu düşünüyorsunuz?

-Tam olarak olmasa da evet.

Asur Krallığı, yazıyı Sümerler'den öğrendikten sonra büyük gelişme kaydetmişti. Kendi mimarileri ile inşa ettikleri rasathanelerden edindikleri astronomi bilgiyle ay yılına dayanan bir takvim geliştirmişlerdi. Çivi yazısı ile geleceğe kültür aktarımı yapabiliyorlardı ve bu, bir devlet için muazzam bir şeydi. Anadolu ve Mezopotamya civarında tıpkı Asurlular ve Sümerler gibi teknik açıdan gelişen çok sayıda ülke vardı. Bu yüzden bu ülkeler birbirleriyle savaşıyorlardı. Kral Murşili ve Vezir Şapillumla'nın bu düşünce ve istişareleri Hitit ordusu tarafından bambaşka şekilde dile getiriliyordu.

-Duydunuz mu? Sargon bizim yüce Kralımız Murşili'ye kafa tutup Kanesh'e adamlarını gönderiyormuş.

-O işin aslı öyle değil. Kralımız, Sargon'u öldürme planları kurmuş.

-Ben, şöyle duydum: Muşili'nin oğlu Talissa; Sargon'un kızını istemiş, Sargon da vermem deyince kızı kaçırap gelmiş.

-Yiğit çocuk, yiğit.

Her ne kadar, varsayım, gerçeği yansıtmasa da ordu telaşa kapılmış ve kralın ağzından gerçeği duymak istiyorlardı. Ordunun bu isteği üzerine Muşili, Melitya'dan Hattuşa'ya giderek askerlerini Yeşiltaş'ın yanında topladı. Kendi aralarında konuşan kalabalığa bakıp ve araya girip susturarak:

-Ey Hititler 'in savaşçı aslanları! Biliyorum, hepiniz Asur'u bir tehdit olarak görüyorsunuz. Fakat bunlar, tamamen, bazı devlet düşmanları tarafından uydurulmuş rivayetlerdir. Bu rivayetlerin sahipleri ise Babil 'den gelen bazı tüccarlardır. Bu gafiller, kendi yasaları olan Hammurabi Kanunları'na göre, kısasa kısas şeklinde yargılanacaktır. Sizler, asla münakaşaya düşmeyiniz. Haberler asılsızdır.

Muşili, aynı düşüncelerini Şapinuva'da iletmek için yola çıkmıştı. Oradan da yeniden Melitya'ya dönecekti. Yolculuk esnasında Şapinuva'nın bir duraklık mevkinde geceyi geçirmek üzere mola verdiler. Ancak gece beklenmedik bir suikast girişimi yaşandı. Kıl payı kurtulan kral, askerlerden birine saplanan okta Asur damgası görünce işler değişti. Bu yüzden Ankuva'ya gitti. Ankuva'da 2 gün kaldıktan sonra yeniden Melitya'ya gitti. Kendini saray odasına kapadı Muşili. Çok sinirliydi.

-Aahh! Sargon, Sargon! Sana en başta güvenmeyecektim. Sana Kanesh'e girme iznini vermeyecektim. Şimdi o yılanlarını koynuma kadar soktun. Ama yok! Bunu senin yanına koymayacağım. Elbet bir gün, elbet bir gün... O asilerin ile birlikte, o yuvan bellediğini Nil nehrine seni gömeceğim. Hışmım ile baş başa kalacaksın!

Kral Muşili, tedbir olarak Şapilluma'yı Melitya'ya vekil olarak atayarak Hitit Krallığı'nı baştan sona gezdi. Halkı bilinçlendirerek asker topladı. Nihayet Melitya'ya geri dönerken Nerik yakınlarında bir yerlerde konakladı. Sargon'un Melitya'nın çevresini işgal ettiğini, şu an Gurgum'da konakladığını öğrendi. Sargon'un ordusu kalabalıktı ve Sümer teknikleri ile donatılmıştı. Yine aynı şekilde pek çok Mezopotamya ülkesi Asurlular'a destek vererek ordusunu güçlendirmişlerdi.

Kral Muşili, İyon kralı Anaksimenes'ten istediği desteği de alamamıştı. Fakat Asurluların içerisine yerleştirdiği adamları Pambu, Kantuzili ve Anitta'nın verdikleri bilgi ve kahramanlıkları sayesinde Asurluları mağlup ettiler. Bir

şekilde kaçmayı başaran Sargon, iki gün sonra Nil Nehri'nin kenarında boğulmuş olarak bulundu.

Her ne kadar Asur ordusu ülkeden çıksa da geride yıkık bir Melitya kaldı. Muşili bu şehri yeniden düzeltme ve imar çalışmaları görevini Anitta, Pambu ve Kantuzili'ye verdi. Bu üç gence, savaşta kazandıkları başarıdan dolayı "Ülke'nin Aslanları" ünvanı verildi. Her biri Hitit ordusu komutanı oldu. Sarayın girişine aslan heykelleri dikildi. Sarayın arka tarafına ise savaşta ölen askerler için bir anıt inşa edildi. Bu anıtta ölen askerlerin isimleri ve savaşı anlatan şu hikâye yazılıydı:

"Bir gece tam 1500 aslan çakalın üzerine yürümüş. Çakal kurnaz tabi, aslanlara tuzak kurmuş. Lakin iki adet dağ aslanı o sinsî çakalın planlarını altüst etmiş. Etmiş etmesine fakat 500 aslanını orada kaybetmiş. Çakal ırkına pek bir bağlıymış. Aslanlar elinde ölmem, demiş. Kaçmış gitmiş 50 aslanın arasından. Lakin çok geçmeden yuvası olan Nil ona mezar olmuş."

Muhammed Enes GÜNCÜ

TARİHİ YAŞAMAK

Yine her zamanki arkadaş grubumla okuldan çıktık. Pınar, Ali, Esmâ, Kürşat ve ben eve gidiyorduk. Pınar bize tarih dersinde öğrendiklerini anlatıyordu. Her zamanki gibi Pınar'ın bize tarih anlatmasından bıkmıştık. Bugün konumuz Arslantepe Höyüğü'ymüş. Kimse Pınar'ı umursamıyordu. Pınar bize Arslantepe'nin aslında yerleşim yeri olduğundan bahsetti. Çok eski zamanlarda burada yaşayan insanların ne yediklerini ne içtiklerini, kısaca yaşamlarına dair her şeyi merak ettiğini söyledi. Bu merak bizim de ilgimizi çekti. Malatyalı olmanın avantajını kullanarak bu yeri ziyaret etme kararı aldık. Tamam, güzel karar ama bizi kim götürecekti? Nasıl gideceğimiz konusunda karar vermemiz uzun sürmedi. Ali'nin ortaya attığı ve bize o zaman için dahice gelen fikirle yola çıktık. Evet, Ali'nin muhteşem fikri yürüyerek gitmemizdi. Bu fikir her ne kadar hoşumuza gitmese de mecbur kalmıştık artık. Çünkü daha iyi bir fikrimiz yoktu. Bu fikrin başımıza açacaklarından habersiz Arslantepe'ye doğru yola koyulduk.

Yürürken halinden en memnun görünen Pınar'dı. Çünkü o zamanlarda yaşayan insanların bu yollarda neler çektiğini anlamak ve onlarla empati kurmak onu oldukça mutlu etmişti. Kürşat baygınlık geçirmek üzereydi. Yolda zaman geçsin diye boş boş konuşup şakalaşmaktan başka hiçbir şey yapmadık. Hepimizin telefon şarjları azalmıştı ama ailelerimize haber verdiğimizden dolayı bu konuda kafamız rahattı.

Arslantepe'ye adımımı attığım anda içime bir elektrik akımının girdiğini hissettim. Sanki çok güzel bir rüyadan aniden uyanmışım gibi garip bir his oluştu. Bu hisle beraber dengemi kısa süreliğine kaybettim. Arkadaşlarıma baktığımda aynı şeylerin onlar için de geçerli olduğunu fark ettim. Kendimize geldikten sonra bu tarihi alanı gezmeye karar verdik. İlk olarak girişte bulunan aslana benzeyen heykeller gözümüze çarptı. Aslan heykellerine bakmak için geri dönecekken çok daha büyük bir sorunumuzun olduğunu fark ettim. Asıl olay şimdi başlamıştı.

Üzerimizde buraya gelirken giydiğimiz kıyafetler yoktu. Üzerimizde çarşafa benzeyen kıyafetler vardı. Çevremize baktığımızda ise insanların Türkçe konuşmadığını gördük. Tüm insanların üzerinde, bizde olduğu gibi çarşafa benzeyen kıyafetler vardı. Sersemliğimizi Kürşat'ın yaptığı mükemmel durum analizi ile anlamaya çalıştık.

- An itibarıyla geçmişe gelmiş bulunuyoruz, dedi.

Hepimiz şu an yaşadıklarımızın gerçeklik payını kafamızda tartıyor, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorduk.

- Şimdi küçük bir değerlendirme yapmak istiyorum. Biz buraya aslan heykellerinin arasından geçerek geldik. Bu halde olmamızın sebebi, aslan heykellerinin arasından geçmemiz ise bu heykellerin arasından çıkarsak sorun çözülebilirdi. Bunu denememiz gerekiyordu. Esmâ:

- Ömer doğru söylüyor. Hem şu an için daha iyi bir fikrimiz yok, dediğinde, hepimiz birkaç adım geri atarak aslan heykellerinin arasından tekrardan dışarı çıkmaya çalıştık. Ancak sanki önümüzde görünmez bir kapı varmış gibi bu şeye çarptık. Anlaşılan çıkışımız yoktu. O an tekrardan aklıma buraya gelirken yanımızda telefon olduğunu hatırladım. Belki tüm bunlar bize yapılmış komik olmayan bir şakadır. Elimi bu perdenin cep kısmına attığımda elime iki tane taştan başka bir şey gelmedi. O an durumun ciddiyetini tamamen kavradım. Gerçekten de geçmişteydik. Bu nasıl oldu, neden oldu veya neden bizim başımıza geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak yaşanılanlar ortadaydı. Pınar bu yaşam tarzları hakkında az çok bilgi sahibi olabileceğinden dolayı tek umudumuz olan Pınar'a baktım. Onun da cebinden bende olduğu gibi sadece taşlar çıkmıştı. Pınar bu taşları inceliyordu. Hüzünle bize bakıp:

- Şu an bulunduğumuz yerin aslında normal bir yer olduğunu ancak geçmişte gittiğimizi fark etmişsinizdir. Şu an hepimizin cebinde taşlar var. Bu taşlar eski zamanlarda ateş yakmak için kullanılan taşlar. Bu taşlar sadece avları pişirmek için mi kullanılıyor yoksa dumanla haberleşmek için de mi, onu henüz anlamadım. Etrafınıza bakın. Buradakilerin konuştuıkları dil Türkçe değil. Buna rağmen hepimiz anlayabiliyoruz. Hatta şu an siz beni anlayabiliyorsunuz çünkü siz bu konuşmalarımı Türkçe duyuyorsunuz. Etrafımızdaki insanlar ise kendi dillerinde duyuyorlar. Yani buradaki yaşamımız boyunca dil konusunda sıkıntı çekmeyeceğimizden emin olabilirsiniz, dedi.

Bu yaşanılanların rüya olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum. Bir saniye, Pınar az önce buradaki yaşamımız derken ne demek istemişti. Burada cidden yaşamayı düşünmüyordu umarım.

- Pınar sen burada kalacağımızı mı söylüyorsun bize, dedim

- Şimdilik öyle olması hepimiz için de çok acı bir durum, diyerek beni onaylayan Pınar'a dehşete düşmüş gibi bakan tek kişi olmamak beni mutlu etmişti. Aynı şekilde Esmâ ve Kürşat da o şekilde bakıyorlardı. Ali ise söze girdi:

- Madem burada kalıyoruz o zaman bu duruma ayak uydurmamız gerekiyor. Burada hepimizin bir yaşamı olacak, rollerimizi henüz öğrenmedik ama bu rollere her ne olursa olsun sadık kalmak durumundayız. Biz buraya gelecekte gelmiş kişiler olarak bulunuyoruz. Bu anlaşılırsa bizim bilgilerimizi kötüye kullanabilirler, bize bunun için zarar verebilirler. En önemlisi geleceğin kaderini değiştirecek hiçbir şey yapmamalıyız. Onların henüz icat etmediği şeyleri onlara göstermemiz tüm insanlığın kaderini değiştirebilir. Bir süre burada kalmaktan başka şansımız yok. Kimseyle duygusal bağ kurmayın ve çıkış yolu bulmaya çalışın, dedi.

Sözleri gerçekten de mantıklıydı. Biraz burayı gezmek istiyorduk. Tarım alanlarının oldukça fazla olduğu her yerden belli oluyordu. Birçok su kuyusu bulunuyordu. Bunlardan dolayı hayvancılık ve avcılıkta oldukça gelişmiş olduklarını fark ettik. Genel olarak insanların sevecen ve bir o kadar da katı olduklarını gördük. Tehlike olarak gördükleri kişilere karşı gerçekten kaba davranıyorlardı. Buna rağmen gerçekten de hepsi iyi insanlardı. Birkaç tane mezar gördük. Mezarların başlarındaki minyatürler halkın heykelcilikle bayağı ilgili olduklarını gösteriyordu. Aynı şekilde mezar taşlarındaki şekiller çok güzeldi ve özenerek yapıldığı belliydi.

Daha sonra ise kadının biri Ali'yi kolundan tutup götürmeye başladı. Kadının konuşmalarından Ali'nin buradaki adının Amor olduğunu ve kadının onun annesi olduğunu öğrendik. Sonra biraz daha bu yerleşim yerinin iç kısımlarına doğru ilerledik. Herkesi annesi veya babası olduğunu düşündüğümüz kişiler gelip yanımızdan çekip almıştı. Pınar'ın adının Folium ve Kürşat'ın adının Grays olduğunu öğrendik.

Geriye sadece Esmâ ve ben kalmıştım. Biraz etrafa göz gezdirince satış yapmak için tezgahlar, içerisinde ne olduğunu bilmediğimiz kocaman yapılar vardı. Tezgâhlara yaptıkları işlemler gerçekten hayran olunası güzellikteydi. Sabah kesinlikle burayı gezmeliydik.

Hava kararmaya başlıyordu. Bizim kimsemizin olmadığını ve sokakta kalacağımızı düşünürken arkamızdan buradaki insanlara göre daha şık giyimli insanların koşarak bize doğru geldiğini gördük. Belki bizim küçük sırrımızı öğrenmişlerdir endişesiyle kaçmaya başladık. En son Esmâ'nın yere takılıp düşmesiyle bu maraton sona erdi. Esmâ'yı bırakıp kaçmak içime sinmeyeceğinden dolayı Esmâ'yı kaldırdım. O süre zarfında arkamızdan gelenler bize yetiştiler. Önce bana, sonra Esmâ'ya bakıp ve bizi kolumuzdan tutup bir yere götürmeye başladılar. Neler olduğuna hala anlam verememişken yol boyunca bizi soru yağmuruna tuttular:

- Neredeydiniz, kimlerleydiniz? Başınıza kötü bir şey gelmedi, değil mi? İyi misiniz, aç mısınız? Kimse size zarar vermedi, değil mi? Gibi sorularla bizi bunaltmışlardı. Vardığımız yer mağaraya benziyordu. Aslında diğer yerlere göre çok daha büyük ve gösterişli olduğunu fark ettik. Çünkü diğer kişilerin yerleri bu kadar korunaklı durmuyordu. Buradaki mağara gibi yerin üzerinde çeşitli bitkiler ve yapraklarla daha güzel görünmesi sağlanmış ve girişe sarmaşıklar asılarak kamufle edilmişti. İçeri girer girmez boynuma atılan kadının sarılmasına karşılık verirken kadını gerçekten bana karşı içten ve samimi olduğunu fark ettim. İçerideki adam ise ilk olarak Esmâ'ya sarılmıştı. Aynı samimiyeti adam da bana gösterince bunların annem ve babam olduğunu fark ettim. Aynı samimiyeti Esmâ'ya da gösterdiklerine göre biz Esmâ ile kardeş oluyorduk. Sorulan soruları kısa cevaplar vererek taştan yapılmış ve yatağa pek benzemeyen şeylerin üzerinde uyuyup sabah diğerlerini bulmamız gerekiyordu.

Sabah erkenden uyandıığımızda bizim için kahvaltı hazırlanmıştı. Burada genel olarak et türleri vardı. Et sevmeyen Esmâ için biraz kötü bir durum olsa da benim için gayet iyiydi. Karnımızı doyurduktan sonra biraz gezmek istediğimizi söyleyerek bu yerden çıktık. Etrafı gezmeye başladıkça insanların duvarlara yazılar yazdığını ve resimler çizdiğini gördük. Esmâ bir şeyler eklemek istese de yapmasına izin vermedim çünkü onların garip şekilli alfabetini bilmiyorduk ve gelecekte bu bölgenin derin bir araştırmaya gireceğini biliyorduk. Gezerken Pınar'ı gördük. O da aynı bizim gibi bölgeyi inceliyordu. Pınar bizden daha ilgili olduğundan buraların yapısı ile ilgili bizden daha fazla bilgiye sahipti. Su kaynaklarının bol olmasından, farklı bitki türlerinin yetişmesinden ve verimli topraklarının olmasından bahsetti. Henüz turizm ve sanayi gelişmediğinden insanlar avlanarak veya toprak ürünleriyle geçimlerini sağlıyorlardı. Bunu zaten ilk geldiğimizde anlamıştık. Giyimleri ise şu an bizim üzerimizde olduğu gibi çarşaf ve perdeye benzeyen bitki liflerinden yapılmış vücudumuzu saran kıyafetlerden oluşuyordu. Daha soylu ailelerin giydikleri ise daha işçilikli kumaşlardan yapılıyordu. Pınar bize bunları anlatırken elinde mızrakla gezen Kürşat'ı görmeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Mızrağın ucunda ölü bir şekilde duran kuş, Kürşat'ın rahat durmadığını apaçık belli ediyordu. Kendi yaşam yerimizde Kürşat halasıyla kalıyordu. Annesini ve babasını trafik kazasında kaybetmişti. Burada ise bir ailesi olmuştu. Bunun mutluluğuyla Kürşat ailesine yiyecek bir şeyler götürmek istiyordu. Ailesi Kürşat'a karşı çok ilgili ve sevecen yaklaşmıştı. Bu da onu çok mutlu etmişti. Elinde duran kuşu gururla bize gösterdi. Bakışlarımızdan mahcup olmalı ki:

- Ailem bana çok ilgili davrandı. Bunun karşılığında bir tanecik kuş avladım, dedi.

Buradaki yaşam şartlarına çabuk adapte olması bizi şaşırtmıştı. Kürşat avladığı kuşu pişirmek üzere giderken biz de gezmeye devam ettik. Biraz daha ilerleyince Ali'yi gördük. Tuğlaya benzeyen taşlar taşıyordu. Daha dikkatli bakınca bunların taş değil de kil tabletler olduğunu fark ettik. Onu büyük bir yere taşıyordu. Mağaraya benzeyen bu yer büyük bir kütüphaneydi. Onlarca insan buraya kil tabletleri yerleştirmek için görevlendirilmişlerdi. Tabletlerde belki geçmişe dair belki bilime ışık tutacak kişilerin yaptığı çalışmalar vardı. Bazılarında özensizce çizildiği belli olan buna rağmen pek çok şey anlatan resimler de eklenmişti. Bu çalışmalar şu an önemsiz gibi gelse bile günümüzde her bir harfî, her bir parçası özenle korunuyordu.

Biraz ileride bir sürü bölmesi olan bir yapı vardı. Bu bölmelerde bazı insanlar içtenlikle dileklerini dile getiriyorlardı. Duvarlardaki işlemler, etraftaki taş oymacılığı ve heykelleriyle çok ilgimizi çeken bir yer olmuştu. Bir süre burayı da inceledikten sonra ayrıldık.

Günümüzdeki pazarlara benzeyen bir yer vardı. Burada çeşitli meyve ve sebzeler vardı. Henüz dışarıdan yani diğer şehirlerle alışveriş yapmadıklarından dolayı sadece bu bölge ve çevresinde yetişen meyve ve sebze türleri vardı. Önünden geçtiğimiz hemen hemen her yerden bize bir şeyler ikram ediyorlardı. Gerçekten cömert bir halkı vardı. Onun dışında süs olarak hayvan boynuzları, hayvan kafaları veya hayvan kürkleri vardı. Biraz ötede ateş yakmak için kullanılan taşlar, çeşit çeşit kumaşlar, kadınlar için takılar, tabak gibi mutfak eşyaları, çiçek özleriyle yapılmış kokular gibi daha birçok eşya vardı. Pazar yerini gezmek özellikle Pınar için çok zevkli olmuştu. Buradan her ne kadar gitmek istesek de sevmiştik. Açıkçası geçmişte emek harcanılarak yapılan şeyler daha fazlaymış. Günümüzde daha çok makineler var ve seri üretimden dolayı bir şeyin aynısından herkeste olabiliyor. Burada ise herkes kendi tabağına kendi zevkine, duygularına veya ruh hallerine göre şekil verebiliyordu. Gezmeye devam ederken yanımıza Ali geldi.

- Çıkış biletimizi buldum, diye nefes nefese konuşmaya başladı.

- Ben kütüphanede görev yaparken abim bana okumayı biraz öğretti. Okuma alıştırmaları yapmak istiyordum. Elime aldığım tablette yaklaşık milyarda bir olan olaydan bahsediyordu. "Eğer kim olursa olsun bu yerleşim yerine gelirken tam güneş battığı anda aslan heykellerinin ikisine de eş zamanlı olarak dokunursa aslan heykellerinin arasında bulunan kişiler buranın ilk yapılış zamanına gönderilir." yazıyordu. Biz de buraya gelirken akşam olmak üzereydi ve hepimiz burayı incelemek istediğimiz için aslan heykellerine dokunmuşuz. Arkadaşlar şu an milyarda bir yaşanabilecek anlardayız, dedi.

Gerçekten yorum yapamayacak kadar şaşırmışım. Esmâ ise benden daha hızlı toparlanmış olacak ki en can alıcı soruyu sordu:

- Peki dönüş ile ilgili bir şey yazıyor mu, dedi. Ali ise sanki bunu sormamızı bekliyormuş gibi heyecanla:

- Evet varmış. Buraya gelenler bu yapılanların tam tersini yapmalıymış. Yani akşam değil de tam şafak sökerken hiçbir şeye temas etmeden aslanlara eş zamanlı dokunmalıymışız. Ekibi toparlayın arkadaşlar. Evimize dönüyoruz, diyerek sevinçle haykırdı. Gerçekten burayı sevmiştik hepimiz ama buraya ait değildik. Hemen gidip Kürşat'ı bulmamız gerekiyordu

Kürşat'ı bulmuştuk ancak Kürşat bizimle gelmeyi kabul etmiyordu. Burada bir ailesinin olduğunu ve onları bırakmak istemediğini söylüyordu. Onu ne kadar ikna etmeye çalışsak da başaramamıştık. Son koz olarak Ali;

- Öncelikle acını gerçekten anladığımı bilmeni isterim. Burayı ne kadar seversek sevelim biz buraya ait değiliz. Kültür farkımız var buradaki insanlarla. Şimdi sen buraya gelerek Grays oldun. Bu aile seni ne kadar severse sevsinler aslında seni Grays olduğun için sevecekler. Biz ise seni her halini seven arkadaşlarımız. Grays'ı ailesinden mahrum bırakarak kendini mutlu etmen ne kadar doğru olur? Vicdan azabı çekmez misin? Hadi bizimle gelmeyi kabul et ve beraber ait olduğumuz yere gidelim, dedi. Gerçekten konuşması beni bile etkilemişti. Kürşat da zaten kayıtsız kalamadı ve zor da olsa bizimle gelmeyi kabul etti. Hiçbirimizde saat olmadığı için gecenin en karanlık vaktinde evlerden kaçıp aslan heykellerinin önünde buluşacaktık. Birimiz bile gelmezse ertelenecekti. Hiçbirimizi arkada bırakamazdık.

Esmâ ile birlikte yola koyulduk. Esmâ gerçekten çok mutluydu. Burası pek ona göre bir yer değildi. Kardeş olma konusunda ise gruptan iki kişinin birbirine yakın olması herkesi mutlu etmişti. Eve vardığımızda annemizle babamız bizi yine samimi bir şekilde, sarılarak karşıladılar. Yemek hazırды. Bu defa sabah olduğu gibi et ve sebze karışık değildi. Sadece et vardı. Sanırım babamız yeni avlamıştı. Büyük bir şey avladığı kesindi. O kadar fazla et vardı ki annemiz tenezzül edip sebze koymamıştı bile. Esmâ için üzücü bir andı. Kendini zorlayarak birkaç parça et yedikten sonra tok olduğunu ve uyuması gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Bu kadar et bulmuşken ve son günümde burayı et yemeden terk etmek istemiyordum.

Gece yarısı olduğunu düşündüğüm bir zaman diliminde Esmâ'yı uyandırmak için onun odasını bulmam gerekiyordu. Odalar biraz fazlaydı ama bulmam zor olmadı. Esmâ zaten hazır bir şekilde bekliyormuş. Onu da alıp gizlice çıktık. Gece olduğundan dolayı yolda hiç ışık yoktu. Ay ışığıyla yürümeye

çalışıyorduk. Zor da olsa heykelleri bulmayı başardık. Herkes oradaydı. Sona kalmamıza rağmen hepsinin bizi beklemesi mutlu etmişti. Şimdi yapacağımız tek şey güneş ışıklarını beklemek olacaktı. Zaman geçsin diye her zamanki gibi sohbet etmeye başladık. Güneş ışıkları görünmeye başlamıştı. Hepimiz heyecanla el ele tutuşarak aslanların arasından geçtik. Adımımızı attığımız anda kıyafetlerimiz modern olmuş, ceplerimizde telefonlarımız vardı. Gerçekten çok güzel anlar yaşamıştık. Hepimiz kendi topraklarımızda olmanın mutluluğuyla evlerimizin yolunu tuttuk.

Nisa ORMANCI

ARSLANTEPE’NİN GİZEMİ

Kasabanın genç çobanı Hasan, Arslantepe’nin kazı çalışmalarında görevliyken kaybolan babasını ümidini yitirmeksizin her gün arıyordu. Babasının kaybolduğu günden beri höyüğün etrafında dolaşarak ona dair bir iz bulmaya çalışıyordu. Üstelik kazı çalışmalarında kaybolan tek kişi babası da değildi. Fakat uzun yıllar geçtiği için akrabaların babamı bulma umudu da kaybolmuştu doğal olarak.

Yaprakların sararmaya başladığı o gün, Beydağı’nın eteklerinde koyunlarını otlatırken karşılaşmıştı Hakkı Dede’yle. Ekmeğini paylaştığı Hakkı Dede’yle sohbetin koyulaştığı bir anda derdini de paylaşmıştı Hasan. Güngörmüş, geçirmiş Hakkı Dede eskilerden duyduğu bir efsaneyi anlattı mazlum çobana.

Eski zamanlarda Arslantepe’nin yeni yeni keşfedildiği zamanlarda bu höyüğün bir gizemi olduğuna inanılırdı. Halkın inandığı tek şey Arslantepe’nin sadece taşlardan, topraktan ve eski kalıntılardan oluşmadığıydı. O höyük bir zamanlar büyük bir medeniyetin izlerini taşıyordu inanışlara göre. Aslında tüm bu inanışların temeli bir taşla bağlantılıydı. Bu taş içerisinde birçok sır barındırıyordu. Yalnız, bu taş yalnızca iyi yürekli insanların eline geçebilirmiş.

Hasan, bir daha görmedi Hakkı Dede’yi ama onun anlattıkları bir türlü kafasından çıkmıyordu. Babasını bir gün bulacağına, en azından ona dair bir iz bulacağına inanıyordu. İşte bu gizemli taş belki de babasına dair bir ipucu verebilirdi. Ama bu taş şu ana kadar kimsenin eline geçmemişti. Arslantepe’nin derinliklerinde saklıydı belki de babasının kaybolduğu yerde... Hasan cesaretlendi ve o taşı bulmaya karar verdi.

Sabahın ilk ışıklarıyla koyunlarını Fırat’ın kenarına bırakarak Arslantepe’nin derinliklerine inmeye başladı. İlerledikçe, henüz el değmemiş bir yığıntı, biraz daha kazıyınca cılız ve beyaz bir ışık belirdi. Daha sonraki aşamada ise karşısına bir taş kapı çıktı. Işık bu taş kapının içinden yansyordu. Kapının üzerinde eski yazılar vardı fakat Hasan okuyamadı. İçeriye girmeye karar verdi. Girdiğinde gözleri fazla parlak olan ışığa alışmaya çalışıyordu. Geniş bir alandaydı. Işığın kaynağını bulmuştu, evet, ışık bu taştan yansyordu. Taşa yaklaştıkça babası ile ilgili bir şeyler hissetmeye başladı ve bu taşın bir zamanlar babasının eline geçmiş olabileceğini düşündü. Hasan taşla dokunmadan onu incelerken birden bir ses duydu:

- Geçmişe hoş geldin!

Hasan şaşırmişti çünkü mağarada ondan başka kimse olmadığından emindi. Hasan bir anda korkuyla bağırmaya başladı.

- Sen kimsin, neredesin? Birkaç kez seslendi ama cevap alamadı. Hasan merak etmişti, gittikçe taştan uzaklaşarak mağaranın içerisine doğru ilerlemeye başladı. Sesin nereden geldiğini bir türlü bulamadı. Vakit kaybetmeden taşın yanına gitmek istedi ama gelirken girdiği bütün kapılar kapanmıştı. Hasan'ın şaşkınlığı devam ediyordu. Girdiği ilk kapıya yaklaştı ve iyice yakınlaştıktan sonra kapının en üst tarafındaki yazıyı gördü. Şöyle yazıyordu; “Bu kapıyı ancak hak eden, iyi yürekli insan açabilir.”

Korkmasının sebebi eğer taşı gerçekten hak edecek kadar iyi kalpli bir insan değilse buradan nasıl çıkacaktı ve babasının kaybolma sebebini nasıl bulacaktı ama elini bölmeye koydu birkaç saniye sonra kapı açılmaya başladı.

Hasan çok mutluydu çünkü hem taşı alabilecek hem de babasının kaybolma sebebini öğrenebilecekti. Koşar adımlarla taşın yanına doğru ilerledi. İnanılmazdı, taş kalkanını açmış sanki Hasan'ı bekliyordu. Taşı eline almaya çalıştığı sırada bir ses yükseldi:

- Hemen çık buradan, hemen!

Reyyan
Irmak CANTİMUR

ALTIN KÂSE

Hayatımın en sıkıcı günü, bugün olabilirdi. Gezmeyi ne kadar sevsem de tarihi yerleri gezmeyi pek sevmiyordum. Arkadan gelen ses ile irkildim:

- Beren, niye somurtuyorsun? Yine ne zaman güldüğünü göreceğiz.

İsrarla arkaya bakmamaya çalışıyordum. Bu sırada, çok şükür, Aslantepe Höyüğü'ne geldik. Arabadan inerken tarih öğretmenimiz Buse Hoca benimle konuşmaya başladı:

- Seveceksin burayı.

- Umarım hocam ama sanmıyorum.

- Göreceğiz bakalım.

Ardından sırayla gitmeye başladık. İleride aslan ve insana benzeyen değişik heykeller gözüktüyordu. O sırada Irmak yanıma geldi:

- Kanka, yüzün hiç gülmüyor. Biraz gülmeyi dener misin? Zaten yanımıza da gelmedin.

- İstemiyorum, canım sıkılıyor Irmak.

- En azından eğlenmeye çalış.

Buse Hoca'nın sesi geldi:

- Hepiniz buraya gelin!

Herkes ortada toplandığında hoca konuşmaya, alanı tanıtmaya başladı:

- Çocuklar, Aslantepe Höyüğü, tarih öncesi dönemlerden itibaren sürekli yerleşim görmüş önemli bir höyüktür. Höyük, Malatya şehir merkezimize yaklaşık altı kilometre mesafededir. Sağ tarafta Fırat Nehri bulunmaktadır. Tarihi M.Ö. 5500'lere kadar uzanan bu höyük hem Anadolu hem de Mezopotamya kültürlerinin kesişim noktasında yer aldığı için arkeolojik ve tarihi açıdan büyük bir öneme sahiptir. Aslantepe'de kazılar 1932 yılında başlamış ve 1960'lardan itibaren İtalyan ekipler tarafından yoğun bir şekilde sürdürülmüştür. Kazılarda ortaya çıkarılan Aslantepe Sarayı, mühürler, yazıtlar ve kerpiç yapılar, höyüğün medeniyet tarihindeki önemi hakkında derin bilgiler sunmaktadır.

Hoca bir anda bağırdı:

- Emir, Mert, Can, geldiğimizden beri konuşuyorsunuz, susun biraz! İyi dinleyin, Aslantepe Höyüğü'nün öne çıkan en önemli özellikleri; dünyanın en eski devlet yapısı ve bürokrasi örnekleri, gelişmiş mimari yapılarıyla, Anadolu ile Mezopotamya arasındaki ticaret ve kültürel etkileşimin somut kanıtlarıdır. Arkeolojik buluntular; dönemin sosyal, siyasi ve ekonomik yapısını anlamada kilit rol oynamaktadır.

Buse Hoca bunları söylerken arkadaşların birçoğu sürekli kıkırdamıştı. Ardından hoca:

- Madem konuşmayı bu kadar çok seviyorsunuz, size bir görev veriyorum. Burada olanlar geziye gelemeyenler için tanıtım yapacak, dedi.

Hocanın dediklerinden sonra hepimiz daha dikkatle alana doğru yürümeye başladık. Sekiz arkadaş yürüyorduk. Heykellere bakarken üstündeki motifler dikkatimi çekmişti, inceliyordum. Öyle bakarken gözüme parlak bir şey çarptı. Bir anda yanımda Mert belirdi, ardından diğer arkadaşlar. Dalgınlıkla dönünce çarpışıp bir anda dengemizi kaybettik ve bir kısmımız geriye doğru düştük. Heykelin arasına sıkışan ayağım çok ağrıyordu.

- Çıkartın şu ayağımı, çok acıyor!

Yiğit heykeli kaldırmaya çalışıyordu ama beceremedi. Arkadan Can, Emir ve Mert'in desteğiyle heykeli kaldırınca Berk:

- Sessiz olun, etrafınıza bir baksanıza burası Malatya değil!

Burası neresiydi? Etraf çok farklıydı; Aslantepe'deydik ama heykeller eski değildi, sanki yeni yapılmış gibiydi. Etrafta Buse Hoca ve öğrenciler yoktu, minibüsler yoktu. Az önce olmayan şeyler şimdi vardı, insanlar bizim gibi giyinmiyordu.

Evet, geçmişteydik ve burada ne yapacağımızı bilmiyorduk. Hemen arkamı dönüp geri dönüş yolu aramaya başladım. Nasıl dönecektik? Bulduğum her yere dokunuyordum, belki bir şey olur diye ama olmuyordu. Biz bunları düşünürken bir anda bir adam belirdi önümüzde.

- Hey, ne yapıyorsunuz orada? Gelin buraya diye bağırdı.

Çok arkadan biri daha çıktı, tam çılgınlık atacakken arkamdan gelen kişi ağzımı kapatarak bizi geriye düşürdü. Mert arkasını döndü ve yanındaki kız, "Şşşt,

yardım edeceğiz.” dedi. “Karmanu bırak kızı.” “Sen de bağırma!” Beni bıraktığı gibi Mert’le Yiğit’in yanına gittim.

- Şimdi size yardım etmeye geldik, o yüzden çığlık atmayın. Yoksa sonunuz diğerleri gibi olur ve bence bunu istemezsiniz. Bizi dinleyeceksiniz. Sizinle bir anlaşma yapacağız; siz bize yardım edeceksiniz, biz size.

- Burası neresi bilmiyoruz bile.

- Tanıtalım. Yüzyıllarca geridesiniz, o bastığınız, dokunduğunuz yerden geldiniz. Şimdi oldu mu?

- Ne diyorsunuz, imkânsız bu!

- Susar mısın Mert? Peki, bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?

- Şimdi, efsaneye göre bir zamanlar, Meliddu’yu yöneten Kral Sarpinu, adaletli ve bilge bir lider olarak tanınıyordu. Ancak onun oğlu, Prens Armanu, hırslı ve açgözlü biriydi. Babasının tahtını devraldığında, krallığın tüm zenginliklerini kendi çıkarı için kullanmaya başladı. Halkın vergilerini artırdı, komşu köyleri yağmaladı ve Aslantepe’nin kutsal tapınağında saklanan tanrıların hediyelerine el koydu. Bu tapınakta bulunan “Altın Kâse”, tanrılar tarafından şehre bereket getirmesi için bırakılmıştı. Rahipler, Prens Armanu’yu defalarca uyardı: “Bu kâse tanrılara ait. Ona dokunursan, lanet Aslantepe’nin üzerine çöker.” Ancak Prens, bu uyarılara kulak asmadı ve Altın Kase’yi sarayındaki hazinesine taşıttı. Bir gece, gökyüzü bulutlarla kaplandı, rüzgâr şiddetlendi ve yıldırımlar Aslantepe’yi aydınlattı. Tam o sırada, tapınağın önündeki dev aslan heykelleri canlandı. Bu aslanlar, tapınağın kutsallığını korumakla görevli tanrısal varlıklardı. Şehirdeki herkes korkuyla evlerine çekilirken, aslanlar saraya doğru ilerledi. Prens Armanu, gürültüleri duyduğunda çoktan taht odasına saklanmıştı. Ancak aslanlar, sarayın kapılarını pençeleriyle parçaladı ve Prens’in saklandığı odaya ulaştı. Halk, o gece saraydan gelen bir kükreme ve ardından derin bir sessizlik duydu. Sabah olduğunda, sarayın kapıları paramparçaydı, ancak Prens Armanu’dan geriye hiçbir iz yoktu. Tanrıların Adaleti. O günden sonra, Aslantepe halkı tanrıların adaletini asla unutmamak için tapınağın önüne yeni aslan heykelleri yaptı. Altın Kâse ise yeniden tapınağa yerleştirildi ve bir daha kimse ona dokunmaya cesaret edemedi. Efsaneye göre, Aslantepe’nin aslanları hâlâ şehri koruyor. Eğer bir gün adaletten sapılırsa, bu kutsal bekçiler tekrar uyanacak ve tanrıların öfkesini getirecek. Aslantepe Höyüğü’nde bulunan aslan motifli kalıntılar ve tapınak izleri, bu efsanenin hala halkın hafızasında yaşadığını gösterir. Bu yüzden yöre

halkı, aslan heykellerinin gözlerine baktıklarında tanrıların adaletini hatırlayıp, dürüst ve adil olmaya yemin eder.

- Fakat yeni gelen kâhin koruyucu aslan heykellerine büyü yaptı. Nihai hedefi de altın kâseyi çalarak düşmanlara vermek. Halkımız için büyü yapılan kâğıdı bulacaksınız ve bize getireceksiniz, biz de sizi geri göndereceğiz, tamam mı?"

-Tamam, varız, dedim. Başka seçeneğimiz yoktu.

- Biz nasıl bulabiliriz ki, diye kafası karmakarışık şekilde sormuştu Emir.

- Büyüyü, ülkeyi karıştırmak isteyen kâhinin yaptığından eminiz. Çünkü o, Urartuların casusu. Bunu kimse henüz anlamadı. Sizi şehirde kimse tanımaz. İbadet amacıyla tepenin arkasındaki tapınağa gidin. Kâğıt, en üst kattaki gizli odanın içerisinde kırmızı kutuda. Giderseniz ne dediğimi anlayacaksınız zaten. İki saat sonra ibadet başlayacak. Kapıyı açmak için etrafta mutlaka bir şey olmalı.

Ne yapacaktık biz şimdi? Mecburen kabul ettik. İlerlemeye başlayınca muhteşem manzarayı gördük. Yemyeşil orman içerisinde tapınak gözüktüyordu, önünde iki tane kocaman aslan heykeli vardı. Biraz ilerde ise ismini yeni öğrendiğimiz Burat nehri akıyordu. Devam ettik, bir yandan da oraya giden insanları izliyordum, ne yapacağız diye ama burası gerçekten büyüleyici bir yerdi, ağaçlar, kuşlar özellikle de kapının önündeki aslanlar o kadar asil duruyordu ki resmen hayran kalkıştım. İnsanları takip ediyorduk. Nihayet tapınağın geniş salonuna varmıştık. Bir kısım insanlar secdeye benzer halde, bir kısmı çeşitli şekilde ibadet ediyorlardı önlerindeki putlara. Mert ile ben gizli odaya girmek için çare ararken diğer arkadaşlarım gözcülük yapacak ve muhafızlardan bizi koruyacaklardı.

Birkaç geçit denedik, sonunda üste çıkabilecek merdiveni bulabildik fakat burası labirent gibiydi. Üste çıkınca karanlık ve dar bir koridorla karşılaştık. Bir anda Mert kolumu tutarak ilerde muhafızlar olduğunu belirtti. Planımız gereği orada saklanıp diğer arkadaşların olay çıkarmasıyla muhafızların yerini terk etmesini sağladık. Fakat kapı kapalıydı. Çaresizce etrafa bakınmaya çalıştık. Mert'in aklına son günlerde oynadığı Hazine Avı oyunundaki kapı açma fikirleri geldi. Duvarlardaki taşları tek tek yokladık. Bayağı uğraştan sonra kapının tam karşısındaki taş bizi hedefimize ulaştırdı. Ne olur ne olmaz diye ikimiz aynı anda odaya girmemeliydik. Ben dışarda beklerken Mert içerden büyü kağıdını kaptığı gibi geldi. Aynı yollardan geçerek dışarıya zor attık kendimizi. Başarmıştık... Koşarak hemen bizimkilere sarıldım."

- Şimdi bize ait olanı alalım.

Mert elindekileri Karmanu'ya verdi.

- Hadi bizi geri gönderin artık.

Tamam gideceksiniz. Öncelikle teşekkür ederiz size, bizim için çok değerliydi bunlar.

Kara benizli adam boynuma bir kolye takarak bu kolyeye dikkat et, deyip göz kırptı. Ardından bizi bir anda geldiğimiz yere itelediler. Hepimiz bağırırken bir anda, başımın ağrısıyla gözümü açtım. Neler olmuştu öyle neler yaşamıştı etrafıma baktığımda eski yerdeydik.

- Çocuklar araştırma yapmanızı söylemişim derken heykellerden bahsetmişim yerlerden değil, kalkın gidiyoruz.

- Hocam biz...

- Servis kalkacak hadi.

Ne yani hepsi yalan mıydı? Beren, kolyeyi işaret etti. Evet, kolye boynumdaydı, hepsi gerçektir, nasıl olur bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektik...

Vuslat DOĞAN

ARSLANTEPE VE İKİ ARKADAŞ

Yine arkadaşım Tahurvaili ile sohbete dalmıştık. Bir anda bir sesin yükseldiğini duyduk. “Tahurvaili ve Asur, Kraliçe Anitta sizi çağırıyor.” diye bağıyordu yardımcı. Hemen yerimizden kalkıp kraliçemize doğru koştuk. “Buyrun kraliçem!” dedi Tahurvaili. “Siz neredesiniz, diye bağırdı” Kraliçe Anitta, Kraliçem heykelleri yerleştirdik, biraz dinlenelim diye oturmuştuk. “Her neyse, şimdi gidin, diğer işçilere yardım edin, işte sıkıntı çıkarsa olacakları siz düşünün!” dedi. Koşarak işçilerin yanına gittik, hemen bir işin ucundan tuttuk. Bir anda bizle birlikte eşya taşıyan birinin kolu ağrımaya başladı, kolu daha fazla dayanamayınca bıraktı ve eşya sarsılmaya başladı, dikkatlice yere indirdik, ortalığı sessizlik bürümüştü. İşçi arkadaşımız kolunu incitmişti. Onu, belki de buranın en bilgisi Ankhesenpaam’a götürmek için Kraliçe Anitta’dan izin aldık. Çünkü kimse Kraliçe Anitta’ya sormadan gidemez. Gitmemize karşı çıkmadı ve Ankhesenpaam’ın yanına götürdük, onun verdiği biberiye yağını ağrıyan koluna sürdük ve bir zaman sonra kolunun ağrısı geçti. İşçilerin yanına giderken Tahurvaili “Acaba Melid Sarayı ne zaman biter?” diye sordu. Ben de onu bilmiyorum ama çok bilindik ve önemli bir yapıt olacağı kesin diye karşılık verdim. Bu konu hakkında konuşmaya devam ederken ayağım bir taşla takıldı, eğilip taşı yerden aldım, değerli bir taşla benziyordu Tahurvaili de benle aynı fikirdeydi. Taşı aldığımız gibi Kraliçe Anitta’ya götürdük. Kraliçe Anitta taşı inceledi ve yardımcılara taşı incelemesini söyledi bir 15 dakika bekledikten sonra Tahurvaili beni gitmemiz için dürttü, tam dönüp giderken “Bu taş eksik parçalardan biri, hemen oraya kazı yapmalıyız, kim bilir daha ne kadar değerli taşlar vardır.” diye bir ses yükseldi. Ertesi gün kazıya başlandı ve bir sürü değerli taş bulundu, bu durumdan dolayı bize teşekkür etmek isteyen Kraliçe Anitta bize bir ödül vereceğini dile getirdi. Geceleyin zar zor yattım. Sabah uyandığımızda Tahurvaili ile birlikte Kraliçe Anitta’nın yanına gittik. Ödülümüz ise Ankhesenpaam’ın yanında bir ay boyunca eğitim almak olduğunu öğrendik. Ben ödülü duyunca çok mutlu olmuştum çünkü bende her zaman bir bilgin olmak istemiştim. Eğitim için Ankhesenpaam’ın yanına gittik, orada bazı bilgiler öğrendim. Mesela, siz kekiğin enfeksiyonu engellediğini biliyor muydunuz? Bilmiyorsanız da artık öğrendiniz. Her gün işçilere yardım ettikten sonra Ankhesenpaam’ın yanına gider, bilgiler öğrenirdik ama Tahurvaili benim kadar istekli değildi, hatta bazı günler gelmiyordu. Bir aylık sürecin son gününe gelmiştik, gün bitmek üzereydi ve çıktık. Kraliçemiz Anitta’nın yardımcısı haber salıyordu “Herkes meydana, Kraliçe Anitta

konuşma yapacak!” diye bağıyordu. Meydana gittik ve herkes oradaydı. Kraliçe Anitta konuşmaya başladı. Konuşmasında;

-Sevgili halkım öncelikle hepimize teşekkür etmek istiyorum, bu yola birlikte başladık ve birlikte bitireceğiz. Melid Sarayı'nın bitmesine çok çok az kaldı, hepimizi gönülden kutluyorum ve Melid Sarayı'nın en değerli taşlarını elde etmemizi sağlayan Asur ve Tahurvaili'yi kürsüye davet ediyorum.

Biz de bunu beklemiyorduk. Çok heyecanlanmıştık. Sahneye giderken konuşacaklarımı düşünüyordum. Sahneye gelince ilk ben konuşmaya başlayacaktım ki biri bir anda bağırdı acı çekiyor gibiydi. Hemen koşup onun acısını öğrenip ona Ankhesenpaam'dan öğrendiğim biberiye yağını ağrıyan yerine sürdüm. Çok sürmeden iyileşti ve artık kahraman ilan edildim. Konuşmaya gururla başladım ve konuşmamda; öncelikle çok heyecanlıyım, bizde bunu beklemiyorduk, biz sadece görevimizi yaptık. Siz olsanız, siz de aynısını yaparsınız, dedim. Tahurvaili de benim dediklerime benzer şeyler söyledi. Ertesi gün son heykeli taşıdık, yerleştirdiğimizde Melid sarayı bitmişti, kutlamalar anında başladı. Belki de ileride çok önemli bir yer olacaktı ve insanlar buranın gizemini çözemeyecekti. Kutlamalar bitti ve sonunda hepimiz rahat bir uykuyu hak etmiştik.

Yiğit Efe ÖZER

HUZAN ve KLEOSANT: MALİTİYA YOLCULUĞU

- Ah ah, kaç gün önce yola çıktık, diyerek hayıflandı Huzan. Ardından devam etti:
- Mısır'dan beri yürüyoruz. İyi ki yanımızda Kral Tarhunza'nın adamları var yoksa aslanlara, kaplanlara, çakallara yem olacaktık. Yolu bile bilmiyorduk, dedi.
- Eh, yeter artık Huzan! Daha kaç gün yürüyeceğiz. Yolumuz uzun. Hayıflanma da hızlı gitmeye bak. Eğer yetişemezsek...

Huzan ve Kleosant, Kral'ın emri üzerine Mısır'dan Malitiya'ya gidip duvarlara resim çizmek için görevlendirilmişlerdi. Malitiya'nın kralı, Huzan ve Kleosant'a güvenlikleri açısından toplumun en saygınlarından muhafız ve askerlerini yollamıştı. Bunu duyan Huzan ve Kleosant'ın içi rahatlamıştı. Kleosant gidecekleri yer olan Malitiya hakkında biraz bilgi edinmişti. Huzan ise tam tersi Malitiya hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve sordu:

- Gideceğimiz yer neredeydi, Kleosant?
- Fırat Nehri'nin çevresinde kurulmuş. Su kaynakları bakımından zengin bir yer olmalı.
- Peki ne kadar yolumuz kaldı, diye sordu Huzan. Kleosant tam cevap verecekti ki muhafız:
- Neredeyse geldik, diyerek ovanın ortasındaki sarayı gösterdi.

İkisinin de ağzı kulaklarına varmıştı. Birbirilerine bakıp derin bir nefes aldılar ve devam ettiler. Biraz daha yürüdükten sonra saraya ulaşmışlardı. Gözlerine inanamamışlardı. Kocaman duvarlarla çevrili bir saray vardı karşılarında. İlk kez bu kadar büyük bir yapı görmüşlerdi. Huzan, Kleosant'ın kulağına eğilerek:

- Bu duvarlar da ne?
- Bildiğim kadarıyla yaklaşık iki metre boyunda bu duvarlar ve amacı ise sarayı korumak. Vay be!
- Peki Kral Tarhunza'nın huzuruna çıkacak mıyız? Saraya girecek miyiz? Acaba nasıl bir yer? İçinde neler vardır?
- Huzan, sus ve muhafızları takip et!

Artık sarayın önüne gelmişlerdi. Onları ilk karşılayan şey sarayın giriş kapısı ve oradan yukarı çıkan bir koridor idi. Muhafızları takip eden Huzan ve Kleosant dar ve uzunca koridordan yukarı doğru çıkıyordu ve koridorun sonu

da Kral Tarhunza'nın "Taht Odası" adı verilen bir bölümüne çıkıyordu. Kleosant bunu biliyordu ve hemen Huzan'ın kulağına fısıldayarak:

- Şimdi Kral Tarhunza'nın huzuruna çıkacağız. Başını eğ ve kollarını bağla. Sonra da "Emrinizdeyiz yüce Kral Tarhunza" de. Sakın unutma!
- Ta-tamam

Artık taht odasına varmışlardı. Odada farklı yükseklikler ve o yüksekliklerin üzerinde duran bazı insanlar vardı. Muhafızlar Huzan ve Kleosant'a en yüksek yeri işaret ederek oraya geçmelerini istedi. En yüksek yere geçmelerine bir anlam veremeyen Huzan ile Kleosant titreyen sesleri ile:

- E-em-emrinizdeyiz yüce Kral Tarhunza, diyerek sustular.

Kral Tarhunza gülümseyerek:

- Sarayıma hoş geldiniz. Daha geç gelmenizi beklerdim. Epey hızlıymışsınız. Siz adeta titriyorsunuz. Bu kadar korkulacak ne var?

Ama cevap alamadı. Huzan ile Kleosant'ın bu kadar korkmasının sebebi ise durdukları yerd. Kral anlamış olacak ki:

- Hım şimdi anladım. Siz neden yerden yüksekte durduğunuzu merak ediyorsunuzdur, hemen açıklayayım: Biz sarayımıza gelenleri statülerine göre belli yüksekliklerde konumlandırıp öyle misafir ediyoruz.

Huzan hiçbir şey anlamamıştı. Ayrıca ikisi de Kral Tarhunza'yı böyle güler yüzlü beklemiyordu, az da olsa rahatlamışlardı. Kral Tarhunza konuşmasına devam etti:

- Bana kendinizi tanıtmadınız. Hey, genç adam adın nedir?
- Huzan efendim.
- Genç kız, peki senin adın nedir?
- Kleosant efendim. Kleosant biraz meraklıydı ve sordu:
- Efendim, peki biz neden en yüksek yerde duruyoruz?

Anlaşılan meraklı bir kızsın Kleosant. Hemen sorunun yanıtını vereyim: Çünkü siz değerli sanatsever insanlar; toplumumuzun izini geleceğe taşıyıp tanıttığınız resimleriniz ile bizim için askerlerden ve muhafızlardan çok daha değerlisiniz, dedi. Kleosant teşekkür edercesine başını öne eğdi. Kral Tarhunza:

- Siz değerli misafirlerimize sarayımı da tanıtmak isterim.
- Sevindiriz efendim.

- Şu an arkanızda duran oturak ve oturağın arkasındaki pencerenin dışında niye ateş yandığını merak edebilirsiniz. Bu oturak ve ateş gelen misafirlerimize krallığımızın gücünü anlatmaktadır.

Huzan ve Kleosant şaşkın şaşkın bakıyordu. Kral Tarhunza devam etti:

- Gelin taht odasından çıkalım. Daha çok yer var, dedi ve odadan çıktılar:
- Burası arşiv deposu. İçinde krallık yönetimimizde görevli üst düzey yöneticilerimiz (bürokratlar) ile yaptığımız görüşmelerin belgeler halinde güvenle tutulduğu oda.
Huzan ve Kleosant Kral'ı takip etti.
- Burası ise dini ritüellerimizin yapıldığı oda. Tapınağımız olarak kabul ederiz. Aynı zamanda burası sizin yoğun olarak resim çizeceğiniz yerlerden biri dedi ve odadan çıktılar. Hemen karşıdaki oda ise silah deposuydu.
- Görmüş olduğunuz oda ise halkımı ve sarayımı koruyacak olan, gücümüzün göstergesi silahların depolandığı "silah deposu". Sarayımız, birçok odası ve odalar arası bağlantısı ile bir "saray kompleksi" oluşturmakta. Eh, artık yeterince sarayımızı tanıdınız. Gerisini size bırakıyorum. Ancak çizeceğiniz resimlerin baklava tipi desenli olmasına dikkat etmeyi unutmayın. Ayrıca toplumumuzun kudretini yansıtacak sembollere de yer verin. Muhafız, eşyaları taşı! Ben tahtıma geçiyorum. Bir an önce bitirmeye bakın. Bitirince benim tekrar huzuruma gelin. Kolay gelsin, dedi ve odasına çıktı Kral.
- Kleosant, nasıl bitireceğiz bir günde?
- Konuşmak yerine başlarsan biter Huzan.
- Of of, çok sıkıcısın! Nereden başlayacağız bu arada?
- Tapınaktan başlayalım. Hadi hadi, çabuk taşı!

Huzan ve Kleosant kralın emri üzerine resimlerini çizdiler ve tekrar kralın huzuruna çıktılar. Kleosant:

- Kralım, emrettiğiniz gibi görevimizi tamamladık. Bizi bu göreve seçip sarayınızı gezdirdiğiniz için şükranlarımı iletmek isterim.
- Elinize sağlık. Hadi, şimdi bir bakalım, neler yapmışsınız?
Hep birlikte tapınak ve arşiv deposunu gezdiler. Kral çizimlerden çok memnun kalmıştı. Neşeli kahkahalar atarak:
- Gerçekten çok güzel olmuşlar. Bu kadar iyi olacağını hayal etmemiştim. E yaptıklarınızın bir karşılığı da olmalı, diyerek muhafızlarına döndü. Muhafızların elinde bir çuval dolusu un, buğday, meyve, sebze ile çeşitli

desenlerle süslenmiş kaseler ve vazolar vardı. Huzan ile Kleosant Kral'a hediyeler için teşekkür ederek vedalaştı.

- Bir daha gelir miyiz buraya Kleosant?
- Ne o, sevdin galiba Huzan? Geliriz geliriz ama şimdilik maceramız buraya kadardı.

Huzan ve Kleosant dönüş yolu boyunca görkemli saraydan ve kralın misafirperverliğinden konuşup durdular.

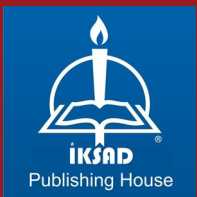
Yunus Emre TOPER

KAYNAKÇA

1. Şimşek, A. (2011). *Bebek patikleri, ele avuca sığmayan bir tür: kısa öykü*. Kanguru Yayınları.
2. Tekmen, A. N. (2010). Japon şiiri haiku ve Türk edebiyatındaki yansıması. *Türkoloji dergisi*, 17(1).
3. Korkmaz, R. (2007), “Küçürek öykü (short short story) türü ya da bir çığlığın metinleşmesi”, *Hece Öykü*, S. 19: *Öyküde Sözcük Ekonomisi: Kısa Kısa [Küçürek] Öykü 1*, s.30-36.
4. Kaya, T. T. (2023). Âşık tarzı şiir geleneğinde akrostiş şiirler. *RumeliDE Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi*, (Ö13), 585-609.
5. Gökalp-alpaslan, G. G. (2005). Türk edebiyatında somut görsel şiir. *Türkbilig*, (10).
6. T.C. Malatya Valiliği. (t.y.) 02 Aralık 2024, tarihinde <http://www.malatya.gov.tr/arslantepe-hoyugu> adresinden erişilmiştir.

GÖRSEL KAYNAKÇA

- Görsel 1. <https://www.dr.com.tr/kitap/silahlara-veda/edebiyat/roman/dunya-klasik/urunno=0000000291510> Erişim Tarihi: 26/11/2024
- Görsel 2. <https://mekteppcom.medium.com/haiku-nedir-509a279a7cf6> Erişim Tarihi: 27/11/2024
- Görsel 3. <https://hayaletyazarlik.com/kucurek-oyku-minimal-oyku-nedir-kucurek-hikaye-ornekleri/> Erişim Tarihi: 28/11/2024
- Görsel 4. <https://play.google.com/store/apps/details?id=com.astroskymaster.akrostissiiir&hl=tr&pli=1> Erişim Tarihi: 29/11/2024
- Görsel 5. <http://cercisanat.com/dergi/6/turkce-gorsel-siir-tarihi-icin-bir-kolaj-denemesi-21/> Erişim Tarihi: 29/11/2024
- Görsel 6. <https://bursaunesco.org/malatya-arslantepe-hoyugu-unescoda-1-yili-doldurdu/> Erişim Tarihi: 02/12/2024

ISBN: 978-625-378-163-7